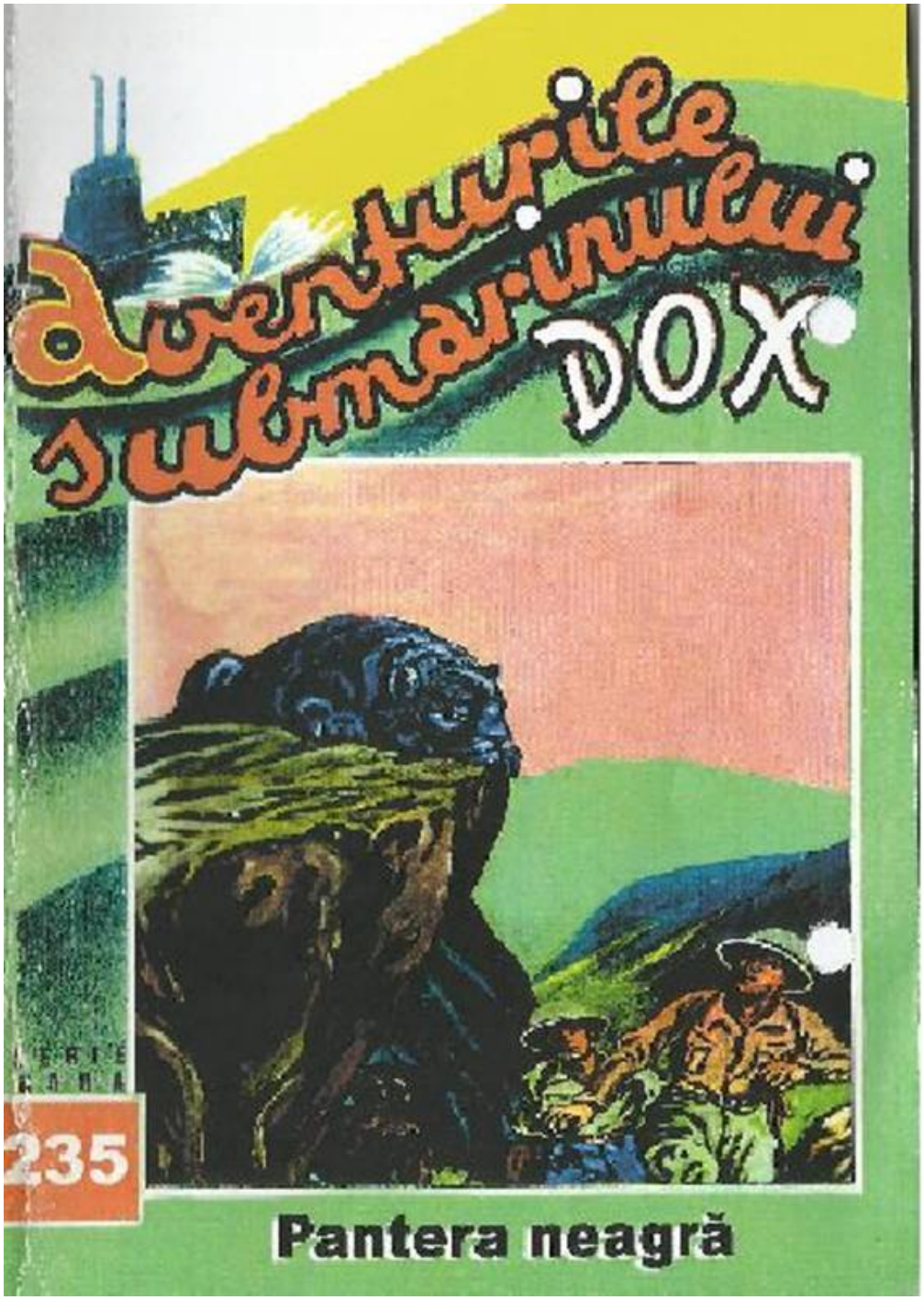
Aventurile submarinului DOX
235
Pantera neagră

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 235

PANTERA NEAGRĂ

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

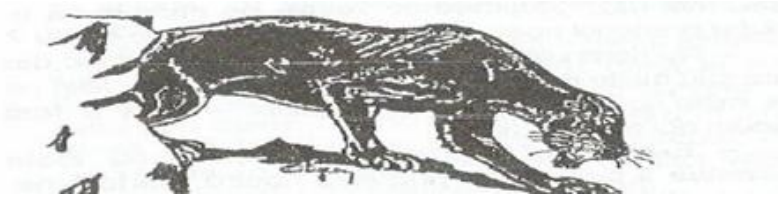

I
PIRATUL URMĂRIT

— CE-MI VĂD OCHII? Domnii Farrow şi Bertram! Mă bucur atât de mult să vă revăd, după toţi aceşti ani. Pe unde aţi mai cutreierat între timp. Intenţionaţi să rămâneţi mai mult timp la mine? Sau doriţi adăpost numai pentru o noapte?

Olandezul Diersch, vechea noastră cunoştinţă ne potopi cu tot acest şuvoi de-ntrebări, de-ndată ce ne salută. Cam din preajma sa a început lunga noastră călătorie presărată cu aventuri în jurul globului. (vezi broşura nr. 38: *Fantoma din Pădure*). Ne strângea mâinile încontinuu cu efuziune, în timp ce ochii îi străluceau de-o bucurie sinceră. Aproape că nu ne lăsa să-i răspundem cât de multe întrebări avea de pus. În cele din urmă apucă şi Marian să spună ceva, dar numai după ce Diersch se epuizase în cel mai adevărat înţeles al cuvântului.

— Şi noi ne bucurăm domnule, să te întâlnim bine şi sănătos. Dacă vom rămâne aici vreo zi sau mai multe, depinde de veştile pe care le va aduce prietenul nostru Pongo. Îl cunoşti şi pe el, nu?

— Nu domnule Farrow, personal nu-l cunosc, dar am citit multe despre el. Pe vremea când aţi fost pe la mine nu aveaţi nici un însoţitor – asta a fost acum doi ani, nu-i aşa?

— E-adevărat domnule Diersch? Cu toate acestea îl cunoşti pe prietenul nostru foarte bine. El a fost de câteva ori pe aici, dar dumneata aveai un atât de mult respect faţă de înfăţişarea lui că aproape că ne-am amuzat faptul acesta. Pongo este negrul care a ucis pantera cu suliţa-i uriaşă.

— Pongo este omul-maimuţă, domnule Farrow? Şi pe acesta îl numiţi dumneavoastră prietenul şi însoţitorul vostru?

— Şi încă cum! Este un prieten minunat din toate punctele de vedere, acest om! De nenumărate ori ne-a salvat din cele mai imposibile situaţii în care aproape nu mai vedeam nici o ieşire. De fiecare dată şi-a riscat propria viaţă sa viaţă pentru asta. M-aş bucura domnule Diersch dacă l-ai considera şi dumneata printre prietenii dumitale, spre c-o vei face!

Diersch se speriase odinioară de uriaşul negru şi de aceea simţeam că hotelierul nu prea credea în ruptul capului c-ar fi posibilă o conciliere cu acesta, cu atât mai puţin să-l numere printre prietenii săi.

Am ajuns la locurile unde am început acum doi ani aventurile noastre, fiind aduşi până la Kota Radja de către

constructorul de nave Malgren, cu iahtul său Egale. Balling însoţitorul nostru în timpul ultimei noastre aventuri, un ţintaş neîntrecut cum nu cred să se mai găsească vreun altul, voia şi el să-şi viziteze o cunoştinţă în Sumatra.

Se despărţise deci de noi în Kota Radja cu promisiunea de-a ni se alătura de-ndată ce va cunoaşte adresa noastră exactă.

Noi urmărisem până la Kota Radja pe căpitanul piraţilor Gaston Solbre (vezi vol. Nr. 234 *Corabia Piraţilor*). Acesta scăpase vigilenţei noastre şi-şi căutase scăpare în fugă cu ajutorul vasului de curse – mai bine spus o barcă modernă cu motor, care aparţinuse chinezului Lu Hang. De la Kota Radja urma ducea în munţi. Pongo îşi luase singur urmărirea piratului. Noi trebuia să-l aşteptăm în Selimeum, la hotelul olandezului Diersch, vreo două sau trei zile.

Dacă Pongo nu venea de unul singur trebuia totuşi să ne dea în vreun fel sau altul de ştire.

Marian şi cu mine aveam convingerea că Solbre se va reîntoarce din nou la Kola Radja. Poate că-n munţi avea o ascunzătoare unde obişnuia să-şi ducă prada.

Faptul că-n itinerariul nostru s-a ivit Kota Radja şi-apoi Selimeum, a fost o pură întâmplare. Dar întrucât tot eram prin partea locului n-am vrut să pierdem ocazia de-al vizita pe bunul nostru prieten Diersch.

Eram pe de altă parte bucuroşi să ne odihnim câteva zile după oboseala acumulată-n ultimul timp. Nu era de aruncat nici ideea de-a regăsi „*entre-nous*” atmosfera de acum doi ani, care marcase începutul aventurilor noastre. Ne puteam baza pe Pongo în toate privinţele şi ştiam că n-o să-i piardă urma piratului orice s-ar întâmpla.

Pe terasa hotelului am sta mult de vorbă la o ceaşcă de ceai tare cu gazda noastră Diersch. Marian îi povesti lui Diersch cum ajunsese Pongo de ne câştigase prietenia, încetul cu încetul. Din ce în ce se lumina faţa hotelierului, până în cele din urmă strigă entuziasmat:

— Dacă Pongo e aşa cum îl zugrăveşti dumneata domnule Farrow, atunci acesta e pe de-acum prietenul meu, chiar fără să fi avut posibilitatea de-ai strânge mâna şi-al saluta. Un om ca acesta se găseşte foarte rar în viaţă!

Marian povesti mai departe din peripeţiile noastre de-a lungul şi de-a latul pământului. Fu întrerupt de către hotelier care zise:

— Când am citit pentru prima oară-n gazete că v-a reuşit s-o eliberaţi pe fiica lordului Abednego, am dat pentru prima dată de numele acestui Pongo. Nu ştiam pe atunci cine era de

fapt acesta. În cele din urmă Marian izbuti să abată discuţia pe făgaşul preocupărilor noastre actuale. Îl întreabă dacă în ultimul timp a văzut prin zonă vreun om care să corespundă înfăţişării căpitanului de piraţi Gaston Solbre, dar Diersch nu-şi putut aminti.

După estimările noastre Solbre dăduse bir cu fugiţii în munţi, unde avea complici. Marian îi povesti hotelierului ultima noastră aventură cu corabia piraţilor. Acesta asculta încordat, pentru ca la un moment dat să exclame:

— Cunosc un om care corespunde pe deplin descrierii dumneavoastre. Acesta are în Kota Radja un hotel, dar mai vine ocazional în părţile astea la vânătoare de tigri. Nu se numeşte Solbre ci Roal.

Alte amănunte despre acest Solbre nu putea oferi din păcate domnul Diersch.

— Am făcut cunoştinţă şi am stat de vorbă în împrejurări neobişnuite şi numai pentru foarte scurt timp. O să mergem să-l vedem pe acest Roal. De ce-ar fi atât de neobişnuit ca un căpitan de piraţi să fie managerul unui hotel?

— Poate că vă aduce Pongo mai multe informaţii cu privire la ascunzătoarea acestui pirat, spuse Diersch. După cum l-aţi descris, prietenul vostru îi va descoperi cu siguranţă ascunzătoarea, dac-o are, bineînţeles.

Marian schimbă tema discuţiei. Îl întreabă pe amfitrionul nostru dacă există vânat interesant în împrejurimi. S-a mai văzut din nou vreo panteră neagră?

— Aţi venit exact la timp domnilor, răspunse imediat Diersch. De circa trei săptămâni o pereche de pantere face regiunea asta nesigură. Cunoaşteţi prea bine porţiunea de junglă la care mă refer. Acolo unde Pongo a ucis pantera neagră cu suliţa îşi face veacul o pereche de feline din acelaşi aluat. Numeroşi vânători au încercat să ucidă măcar masculul dar nu le-a reuşit.

— Mariane ce-ar fi dac-am pleca chiar acum?

Fiorul vânători mă cuprinse şi pe mine.

Marian râse numai de grabă.

— Atunci ar trebui să ne grăbim foarte tare, Robert. Drumul până la locul unde se aţin felinele durează o oră şi jumătate şi în patru ore se lasă întunericul.

— Şi tot ne mai rămân două ore pentru vânătoare, am socotit eu.

Prietenul meu, fu de acord, aşa că am mers în camerele noastre, ca să ne luăm carabinele. Diersch promise că ne va aştepta cu cina.

După ce-am străbătut depresiunile aluvionare, mlăştinoase ale fluviului Atjeh, ceea ce ne luă o jumătate de oră, am ajuns la liziera centurii de verdeaţă a junglei. Locul în care obişnuia să bântuie perechea de pantere se găsea la o depărtare de-o de mers de aici, în imediata apropiere a vulcanului Sejawa Djanten. Am mers voiniceşte mai departe până ce am ajuns în luminişul în care l-am văzut pentru prima dată pe Pongo, vânând pantera.

Mai departe nu voiam să pătrundem în desiş. Poate că pantera va apare şi ea, aici. Am aşteptat timp îndelungat, dar zadarnic. Gândurile mele s-au întors în trecut… Locurile în care mă găseam mă predispuneau la asta. Mi-aduceau aminte până-n cele mai mici amănunte. Scena pe care-am trăit-o după ce prietenul meu apropiat de astăzi, uriaşul Pongo, scoase strigătul său victorios care ne-ngheţase sângele-n vine şi nu ştiam ce poate însemna. Imediat apăruse un tapir în luminiş şi-apoi dup-aceea…

— Fii atent Robert, îmi şopti Marian la ureche în aceeaşi clipă.

Am auzit la rându-mi frânturi uşoare de crengi şi-am înălţat ca şi prietenul meu carabina în sus.

Prin desiş se strecura şi acum un tapir mare, care până la greabăn măsura un metru şi jumătate înălţime. Străbătu mişcându-şi trompa încolo şi-n coace, prudent luminişul. Tapirul este prada cea mai râvnită a unei pantere. Aşa s-a-ntâmplat că am avut noroc. Şi-am putut vedea una din cele două pantere.

Greoiul tapir nu bănuia deloc în ce pericol se află. Iarba luminişului îi plăcea. Din când în când îşi ridica trompa de jos, culegând câteva frunze căzute din copaci sau rupea câte-o mlădiţă a vreunui arbore tânăr, care constituia pentru el, o delicateţe. Malaiezi au un nume pentru tapirul bălţat ei îl numesc „*Saladang*”.

— Aproape c-atunci decurg lucrurile şi acum, nu m-am putut opri să nu mă gândesc. Nu mai lipsea decât s-apară din tufiş o panteră neagră, care să sară-n spatele tapirului şi imediat dup-aceea s-apară şi uriaşul negru cu suliţa lui.

N-am putut să mai evoc prea mult amintirile trecute întrucât realitatea momentului de faţă îşi cerea drepturile. Am tresărit puţin speriat când crengile aplecate ale unuia dintre arbori trosniră şi de pe-o ramură a aceluiaşi copac pantera neagră sări exact în spinarea tapirului. Animalul atacat guiţă tare şi-ncercă să-şi arunce din spate povara nedorită, zbughind-o într-un desiş. Pantera însă îşi înfipse maxilarul în gâtul victimei sale şi rupse cu ghearele vena

jugulară a acestuia. Tapirul se prăbuşi, făcu câteva mişcări disperate să se ridice şi apoi nu se mai mişcă deloc.

Pantera neagră, un minunat exemplar de „*Matjang tutul*” care înseamnă „tigrul pătat” sta călare pe spinarea prăzii sale privind în sus spre perechea sa, care trebuia să se găsească deasemenea undeva-n copac. În privire şi mişcare zăcea o provocare întrucât consoarta nu răspundea imediat domnului şi stăpânului ei. Pantera lăsă să-i scape un mârâit ameninţător.

Puteam distinge clar, din locul unde stăteam, femela care stătea tolănită pe creanga unui pom. Se-ntoarse mai întâi cu prudenţă ca şi cum s-ar fi pregătit de săritură, descoperind şi ea o pradă demnă de-nşfăcat.

Am remarcat însă prea târziu că pantera ne descoperise. Marian ridică brusc carabina sa, dar pantera asta uriaşă fu mai repede. Cu-n salt spectaculos sări jos din copac şi… dispăru în desiş.

Neîncrezător acum, masculul se uită-n jurul său. Ochii săi rămaseră aţintiţi asupra noastră. Acum nu mai aveam voie să ratăm – aproape concomitent detunară împuşcăturile noastre peste luminişul junglei. Am nimerit bine. Pantera mai încearcă să mai facă un salt asupra noastră, dar se prăbuşi la pământ înainte de aşi desăvârşi zborul aerian. De câteva ori mai scormoniră ghearele imense pământul din jur, apoi felina îşi întinse membrele înainte. Pantera murise.

— Atenţiune Robert! îşi strigă Marian, surprinzându-mi intenţia de-a traversa luminişul pentru a vedea îndeaproape vânatul. Cea de-a doua felină ne va ataca, acum cu siguranţă. Am zăbovit mult timp la poalele rozmarinului sub care ne adăpostisem, dar cea de-a doua panteră nu se mai arată. Marian arată spre luminiş şi spuse:

— Haide să mergem încet dincolo! Unul din noi va trebui să stea de pază, în timp ce celălalt îi va trage blana peste cap, felinei doborâte. Vezi de te ocupă de blană!

Cu multă prudenţă am străbătut luminişul, mergând spre pantera care zăcea pe cealaltă parte. În timp ce eu m-am apucat de-ndată de treabă Marian supraveghea terenul. Pantera aparţinea familiei panterelor negre de Sunda, care în limba băştinaşilor înseamnă, sau mai degrabă se pronunţa „*Matjang tutul itum*”.

Gloanţele noastre nimeriseră pantera în frunte, astfel că întreaga blană era nevătămată.

Am lucrat până ce transpiraţia începuse să-mi curgă pe şira spinări. Dacă voiam să părăsim regiunea de junglă înainte de căderea întunericului trebuia să mă grăbesc. Nici

Marian nu prea avea chef s-o mai lungească pe-aici. Mă zorea mereu, nevoie mare. În cele din urmă am terminat cu munca mea anevoioasă. Am împachetat blana, pe care mi-o aruncai în spinare, pregătindu-ne de întoarcere.

Am ajuns de-abia la marginea regiunii împădurite, când se lăsă întunericul. În curând va fi noapte deplină pentru că la tropice nu există o perioadă lentă de înserare, ca-n zonele temperate.

Drumul prin terenul mlăştinos nu putea fi prea primejdios, de aceea Marian îşi mai domoli mersul, mai ales după ce eu am început să oftez de câteva ori sub povara grea a blănii ce-o purtam.

Femela – perechea panterei ucise – nu mai apăruse. Dendată ce-am ajuns la hotel olandezul ne primi foarte agitat. Motivul era… Pongo, care-n absenţa noastră sosise şi el la hotel.

Diersch se speriase grozav când uriaşul negru apăru brusc lângă el. Apoi încearcă să se-mprietenească repede cu el, mai ales că acum Pongo vorbea mult mai fluent engleza ca pe vremea când îl întâlnisem prima dată. Înţelegea ce i se spunea. Se bucură hoţeşte când Diersch îi mărturisi ce teamă nemăsurată i-a insuflat acum doi ani când apăruse-n regiune pentru prima oară. Pongo aduse o veste importantă. I-a reuşit să-l urmărească pe Gaston Solbra până în munţi, departe şi de fapt până ce acesta dispăru din faţa ochilor săi fără urmă. Pongo caută îndelung să-i găsească urmele.

În cele din urmă descoperi gura peşterii măiestrit mascată de către pirat, dar nu-ndrăzni să intre, întrucât era sigur că intrarea a fost prevăzută cu multe semnale de avertizare. Pongo aşteptase ore întregi până ce piratul ieşise din nou la lumina zilei şi-o pornise spre Kota Radja. Odată ajuns acolo se opri în faţa unei căsuţe, situată în afara oraşului. După un timp ieşi – pe deplin schimbat ca aspect exterior – din nou din casă, după care intrase în hotelul Roal.

Pongo se împrietenise repede cu-n servitor al hotelului. Acesta îi spuse că domnul care tocmai a intrat e chiar stăpânul hotelului. Herr Roal în persoană. Ne-am uitat la Diersch! Bănuiala sa era perfect întemeiată. Nu ne mai rămânea altceva decât să mergem la Kota Radja pentru a-l demasca pe Roal. Asta ne propusesem s-o facem în ziua următoare.

Pongo a început încă din seara zilei să tăbăcească pielea pentru a proteja deteriorarea ei. O întinse în grădina din spatele hotelului unde trebuia să se usuce până a doua zi.

Am mai stat tăifăsuind toată seara cât am cinat, împreună. A mai trebuit să povestim cu schimbul, eu şi Marian despre faptele lui Pongo şi mai cu seamă despre întâmplările petrecute în Africa, când a trebuit să luptăm pentru moştenirea lui de drept (vezi vol. 33-35).

Diersch se miră că Pongo a rămas cu noi şi după ce a fost instalat ca şi căpetenie a tribului său.

A mai trebuit să-i povestim hotelierului amănuntele morţii chinezului Fu Dan (vol. 236 – *Rechinul Mării Sudului*). Diersch adunase de acum suficient material ca să aibă ce povesti musafirilor săi viitori, despre faptele eroice ale lui Pongo şi prietenia care-l lega de noi. Se făcuse foarte târziu când ne-am despărţit, Diersch însuşi ne conduse în camerele noastre. Am fost încartiruiţi exact în aceeaşi cameră ca la prima noastră vizită. Totul rămase neschimbat aici cu excepţia faptului că încăperea învecinată nu mai era locuită de chinezul Fu Dan.

Am dormit fără griji. Pongo ieşise în grădină pentru a vedea de blana argăsită. După câteva minute păşi în camera de alături în care locuia el însuşi. Am adormit repede şi am visat despre Fu Dan, înaintea căruia fusesem adus legat m-am trezit scăldat în sudoare pentru a auzi afară în grădină un mârâit furios. Aproape imediat am auzit bătăi uşoare la uşa noastră. L-am recunoscut pe Pongo care cerea permisiunea să intre. Am sărit repede din pat şi-am deschis uşa. Şi Marian făcu la fel. Lumina lunii cădea în cameră din plin, aşa că nu era nevoie să facem lumină. Pongo avea minunatul pumnal cu lama lungă pe care i-l dăruise prinţul Labru (vezi vol. 231 *Nepal Ţara Minunilor*), în mână şi arătând spre fereastră spuse încet:

— *Masser,* pantera este-n grădină şi urlă la blana de la soţ.

Marian şi cu mine am dat s-apucăm carabinele noastre. Iar prin fereastră puteam vedea destul de bine o parte a grădinii pe care lumina lunii o lumina ca ziua.

Blana panterei răpuse a fost întinsă în grădină. O împuşcătură trasă prin fereastră ar fi fost prea nesigură. Am decis să ne strecurăm prin fereastră în grădină. Pongo deschise foarte încet cea de-a doua fereastră, dar pantera auzise totuşi şi acest zgomot uşor şi se-ndreaptă în salturi spre fereastră, astfel încât o aveam acum chiar în faţa ferestrei. Asta era o împrejurare extrem de favorabilă pentru noi. Trebuia să deschidem fereastra mai mult şi fiecare mişcare în plus ne-ar fi trădat prezenţa şi-ar fi putut speria animalul. Cu toate astea am reuşit să deschidem geamul, tocmai în clipa când pantera neagră se pregătea de săritură.

Blana neagră strălucea în lumina lunii ca şi catifeaua. Îşi alesese fereastra lui Pongo drept ţintă. Prietenul nostru negru recunoscu imediat pericolul şi trecu la noi. Ar fi putut răni cu pumnalul său pantera după săritură, dar lupta care ar fi urmat ar fi fost prea periculoasă. În timp ce pantera căzu în cameră Pongo ne şopti:

— Repede *Masser* să sărim pe fereastră în grădină. Fereastra o închidem din afară. C-o săritură Pongo fu afară, noi l-am urmat repede şi-am închis ambele geamuri. Pongo privi prin sticlă şi zise:

— Acum pantera prizonieră, nu mai poate ieşi afară!

— Iar noi nu mai putem intra în camere, Pongo. Nu prea puteam trage bine prin sticlă. Ar trebui să facem cumva lumină ca să avem o ţintă mai bine conturată.

— Dacă pantera nu mai găseşte ieşirea, va sări cu siguranţă prin fereastră, Mariane, am spus eu, îngrijorat.

— Linişte Robert! Ce-i asta?

Am auzit în casă un strigăt puternic. Se trânti o uşă. Fereastra care era alături de cea a lui Pongo fu deschisă şi c-o repeziciune la care nu m-aş fi aşteptat din partea corpolentului Diersch, acesta sări în grădină.

— Ce s-a întâmplat în casă, domnule Diersch, l-a întrebat Marian.

— Bine că sunteţi aici, domnilor! Imaginaţi-vă ce mi s-a întâmplat. Am auzit în casă un zgomot ciudat şi-am deschis uşa camerei mele, pentru a privi pe culoar. Atunci ieşea din camera d-voastră o panteră neagră. Am închis cu zgomot uşa camerei mele şi am sărit pe fereastră.

— N-ai închis bine uşa camerei noastre Pongo, a întrebat Marian încet.

— Pongo nu ştie bine, poate numai apropiat, răspunse uriaşul negru.

Deci asta era. În casă se plimba ca-n codru, pantera neagră, în timp ce noi eram afară şi nu puteam face nimic. Trebuia să întreprindem ceva şi încă repede, întrucât în afară de noi mai erau în hotel alţi trei călători a căror viaţă era primejduită.

Dac-ar fi deschis întâmplător uşa camerei lor, ar fi fost pierduţi. Diersch făcu să s-aprindă instalaţia electrică care lumina hotelul. Din considerente de comoditate îşi instalase un comutator şi-n camera sa. Întrucât uşa care da spre coridor era larg deschisă, cădea lumina şi-n camera noastră.

În camera noastră pantera nu se vedea nicăieri, de-aici am dedus că nu putea fi decât pe coridor.

— Trebuia să-i facem panterei o ieşire, zise Marian în grabă.

Pongo ştia exact cum trebuie să facă lucrul acesta.

— Noi urcarăm în camera de la Masser Diersch, de acolo prin coridor, pantera împuşcă sau alungă.

Prietenul nostru negru, deschise ambele ferestre ale camerei noastre, larg. Planul lui Pongo era bun. Pongo rămase la fereastră pentru a ne asigura acoperirea, în timp ce eu şi Marian ne-am urcat înăuntru. Ne-am strecurat apoi până la uşă. Am ascultat cu încordare şi am auzit paşii fiarei care se mişca încoace şi-ncolo pe culoar. După ce paşii se-ndepărtară Marian deschise prevăzător uşa camerei lui Diersch şi privi prin deschizătura de-un lat de palmă, afară. O închise repede la loc, broasca se închise cu zgomot. Asta trebuia s-o fi auzit şi ceilalţi locatari ai hotelului dacă n-aveau cumva somnul unui mamifer polar.

Diersch începu să se teamă pentru securitatea musafirilor săi.

— N-ar fi mai bine ca să-i înştiinţeze şi să-i trezesc pe oaspeţii mei? Pot s-o fac de-aici din grădină, dacă bat tare în geam.

Tocmai era pe punctul de-a părăsi camera când tresări speriat şi strigă:

— Dar unde este Pongo? Parcă stătea doar aici lângă fereastră.

N-am auzit nici unul dintre noi când Pongo s-a îndepărtat.

În timp ce ne priveam uimiţi, am auzit cum bubuia puternic la uşa noastră. Pantera trebuia să fi sărit asupra ei.

Va trebui să părăsim din nou camera, zise Marian când auzi din nou o zguduitură puternică la uşa camerei noastre. Deodată se auzi din casă un strigăt puternic. Acesta era Pongo! El a putut să părăsească camera noastră probabil prin culoarul hotelului. Pe culoar am auzit din nou mârâitul panterei, apoi iarăşi tăcere. Imediat dup-aceea se deschise uşa camerei lui Diersch. Pongo apăru în deschizătura uşi şi stinse lumina.

— Pongo ademeneşte pantera prin altă cameră în grădină. Dispăru repede de la fereastră şi-o închise. Aproape, în casă pantera îşi mai făcea rondurile ei regulate şi părea să supravegheze fereastra.

— Vom merge în camera noastră şi vom închide fereastra, zise Marian, nu-mi vine să cred că pantera va sări afară prin cadrul geamului.

Pongo era deja-n camera noastră, fiind pe punctul de-a ajunge şi-a închide fereastra. Întrucât noi nu aveam cu toţii

loc, în camera lui Diersch la geamul acestuia l-am urmat pe Pongo. Poate că se va ivi prilejul de-a deschide încăodată repede geamul şi-a trage un glonte bine ochit.

Marian păru să-mi ghicească gândul pentru că îşi strigă:

— Fii cu ochii-n patru, Robert! Deschide geamul numai cât o palmă, atât cât să scoţi vârful carabinei afară.

Pongo deja stătea la fereastra camerei mele, când am intrat. Acesta-mi zise:

— *Masser* Bertram, pantera obosit, acum merge acasă. Pantera sărit gardul nu mai este în grădină.

M-am grăbit spre fereastră şi-am putut vedea cum pantera sărea tocmai dintr-o lovitură gardul care înconjura proprietatea hotelului.

Vânătoarea se sfârşise. Speram ca cel puţin pantera să nu fi deteriorat blana pusă la uscat. Marian observase şi el dispariţia panterei şi-acum veni la noi în cameră. Diersch era atât de agitat încât numai era capabil să se culce din nou. Peste două ore urma să apară zorile. Ne-am hotărât ca nici noi să nu ne mai culcăm, ci mai degrabă să bem o ceaşcă de cafea tare, preparată de Diersch. Băutura aburindă fu gata câteva minute mai târziu. Marian turnă lapte din belşug în cafeaua sa, în timp ce eu o beam neagră dar c-o cantitate de zahăr dublă. Am continuat să ne depănăm amintiri din aventurile noastre trecute şi până şi Diersch ne povesti ceva din viaţa lui. Deodată gândul hotelierului fugi din nou la panteră.

— Sper să nu se mai întoarcă, după ce veţi fi plecat domnilor, spuse acesta agitat.

— Fii liniştit, domnule Diersch, pantera asta ne cunoaşte pe noi prea bine, dacă va vedea că nu suntem aici, nu-ţi va mai deranja oaspeţii.

— Cum de-a găsit pantera asta blana tovarăşului ei de viaţă ucis? vru să ştie Diersch.

— Pantera se ia după miros. Noi am luat blana perechii ei ucise şi atunci devine totul de înţeles. De neînţeles e numai faptul că nu ne-a atacat în junglă şi că azi de dimineaţă a dispărut din nou.

Am hotărât să mergem cât mai curând posibil la Kota Radja pentru a rezolva odată şi pentru totdeauna cazul Solbre-Roal.

De-abia dup-aceea voiam să ne întoarcem la Selimeum pentru a relua vânătoarea asupra celei de-a doua pantere.

II
ÎN HOTELUL ROAL

DIMINEAŢA DEVREME ne-am regăsit cu toţi în Kota Radja. Am tras împreună cu Marian la „Hotelul Roal”. Am luat două camere învecinate. Pe Pongo nu l-am luat cu noi ci l-am adăpostit într-o casă mică de oaspeţi sau han cum i se mai spune. Asta pentru că Solbre-Roal l-ar fi remarcat numaidecât. Ne-am dat nume fictive când ne-am înregistrat în registrul personal al hotelului spunând că suntem vânători de animale mari şi că aveam de gând să străbatem regiunea sălbatică din jurul vulcanului Sejawa Djanten, pentru a ne găsi vânatul.

La masa de prânz am avut prilejul să-l vedem pentru prima dată pe proprietarul hotelului Roal. Acest întruchipa o prezenţă elegantă şi nu aducea nici pe departe cu căpitanul piraţilor. Marian scutură numai capul cu îndoială. Părea să se îndoiască chiar el de versiunea noastră.

Mai târziu am făcut cunoştinţă cu Roal şi ne-am întreţinut la o ceaşcă de cafea de Mocca, despre una şi despre alta. Brusc Marian interveni în discuţie:

— Vrem să-ţi spunem adevărul domnule Roal. Ne-am dat nume false când am tras la hotelul dumitale, dar am încredere în dumneata cât să-ţi spun asta: urmărim un criminal care se aţine prin Kora Radja.

Roal păli, dar se stăpâni cu succes şi ne-ntreabă cu calm în voce:

— Aş putea să vă ajut în vreun fel? Domnii sunt cumva agenţi secreţi britanici? Aţi descoperit vreo urmă pân-acum?

— Nu suntem agenţi britanici, dar în interesul liberei circulaţii pe mare, vrem să punem capăt carierei unui faimos pirat.

La auzul cuvântului „pirat”, urmat de-o scurtă pauză, cât să-şi tragă sufletul, a lui Marian, Roal deveni neliniştit şi răspunse c-o grabă nedisimulată:

— Şi ce interes aveţi în această problemă domnilor, mai ales că nu sunteţi de la poliţie?

— Întrebarea n-o prea înţeleg bine, domnule Roal, răspunse Marian. Să presupunem că faceţi o călătorie pe mare, sunteţi atacat de către piraţi, doborât şi legat, dar vă eliberaţi apoi. N-aţi pune totul în mişcare pentru a-i prinde şi deferi justiţiei pe ticăloşi?

Prietenul meu dansa pe-o gheaţă foarte subţire. El îi zugrăvi lui Roal cu exactitate tocmai experienţa noastră cu corabia piraţilor. Roal se-ngrozi de faptele de cruzime pe

care le auzi. Era oare cu-adevărat îngrozit sau juca teatru? Aveam şi eu serioase îndoieli că Roal era căpitanul de piraţi căutat.

— Poate că ne cunoaştem deja după nume. Mă numesc Farrow iar prietenul meu de-aici este Bertram. Roal sări bucuros în sus, după care se aşază din nou în fotoliu, spunând cu-n oftat:

— Dacă este aşa, atunci e pierdut!

— O să fiu deschis cu dumneata chiar domnule Roal, continuă Marian netulburat – oare nu-ndrăznea prea mult prietenul meu, acum? Bănuiam chiar c-ai fi putut fi dumneata căpitanul piraţilor. De-abia pe parcursul acestei discuţii pe care-am avut-o, am ajuns la concluzia că ne înşelăm. Mi se pare totuşi că ai o oarecare legătură cu problema asta, mai mult decât ţi-ar fi plăcut s-o ai. Aş putea glumi chiar, că piratul Solbre este fratele dumitale, la care ţii totuşi. Gândeşte-te însă la faptele de cruzime pe care le-a comis şi le comite încă. Ştiu că pentru dumneata este foarte greu să-ţi trădezi propriul frate dar în interesul comunităţii te rog să reflectezi mai adânc la răspunderile pe care le ai pentru societate, pentru ceilalţi semeni ai dumitale.

Roal îşi luă capul în mâini şi se uită fix ca încremenit parcă, înainte. Deodată se uită direct la Marian şi-i spuse:

— Îmi cereţi cu adevărat domnilor să-mi trădez fratele, carnea şi sângele meu? Da, Solbre este fratele meu geamăn. Îmi seamănă, e adevărat, foarte mult. N-am avut nimic în comun niciodată cu faptele sale. Cât de des i-am făcut reproşuri şi l-am rugat să renunţe la viaţa pe care o ducea şi să-nceapă o altă viaţă. N-a folosit însă la nimic, îi plăcea viaţa liberă, plină de aventuri. Dacă aş fi ştiut cu adevărat la ce fapte se dedă în realitate, m-aş fi îndepărtat cu totul din preajma lui, dar să-l trădez? Nu, domnilor, asta nu pot s-o fac, este doar fratele meu.

— Nu trebuie să-l trădezi domnule Roal! O informaţie mi-ai putea totuşi da, pentru a nu-l mai confunda pe viitor chiar cu dumneata. V-aţi întâlnit ieri într-o mică căsuţă din afara oraşului şi-aţi avut o convorbire. Pongo, prietenul nostru v-a observat, cu acest prilej. Ce voia fratele dumitale de la dumneata?

Roal luptă o vreme cu sine însuşi, după care spuse cu glas potolit:

— Fratele meu mi-a cerut 20000 de guldeni, imediat, bani lichizi. S-a-ncurcat cu poliţia şi trebuia repede să părăsească regiunea. Ca şi contravaloarea pentru banii primiţi, mi-a oferit obiecte pe care le avea ascunse undeva în munţi –

prada a faptelor sale. Am refuzat oferta bineînţeles. Cei 20000 de guldeni i-am promis că-i voi da, dar mai ales că m-a lăsat să-nţeleg c-ar putea face o aluzie la poliţie că eu fratele lui sunt un pirat. Asta ar însemna ruina mea sigură. Deocamdată nu prea ştiu cum aş putea să adun atâţia bani lichizi, dar sper totuşi s-o pot face până mâine seară.

— Unde vrei să te-ntâlneşti cu el pentru a-i înmâna banii domnule Roal?

Roal zâmbi dureros:

— N-o să-l trădez pe fratele meu, chiar dacă-l aşteaptă spânzurătoarea! Nu pot demult să mai dorm o noapte liniştită. Am un singur gând. De şi-ar folosi aceşti bani, să-şi schimbe cu-adevărat viaţa. Sper din tot sufletul c-a cu aceşti bani, să-şi înjghebeze o nouă existenţă şi nu să se mai teamă de lumina zilei.

— Fratele dumitale nu ne va scăpa, domnule Roal. Sper să nu fi supărat din cauza aceasta şi să înţelegi poziţia noastră. Trebuie să procedăm aşa.

Înspăimântat Roal îl privi pe Marian şi apoi ne spuse:

— Nu pot împiedeca prin nimic ceea ce va urma şi deci e inutil să-mi mai fac reproşuri. L-am avertizat destul. Cunoaşteţi deja locul unde se aţine?

— Aproximativ domnule Roal. Spre seară voi porni cu prietenul meu Robert şi cu Pongo, să-l prindem pe fratele dumitale.

— Am totuşi o rugăminte domnilor. Treceţi sub tăcere că eu sunt fratele piratului. Nu voi recunoaşte niciodată asta în faţa poliţiei. Fratele meu nu mă va trăda. Nu posedă hârtii pe numele de Roal. Asemănarea nu-i o dovadă, dubluri se găsesc peste tot.

— Întrucât n-ai nimic de-a face cu pirateria se-nţelege că vom păstra tăcere. Pongo care a supravegheat ieri casa de-ntâlnire din afara oraşului credea că dumneata eşti piratul şi de-aceea te-a urmărit. Dacă nu v-ar fi confundat am fi ştiut încă de pe acum unde se aţine fratele dumitale. În acest caz n-am fi tras la hotelul ăsta. Până mâine îi vom fi găsit ascunzătoarea.

Roal dădu din cap în tăcere, se sculă însă după un timp în picioare, se scuză pentru că spunea el, trebuia să se ocupe de afacerile lui. După ce ne părăsi, Marian îmi şopti:

— O să-l informeze repede pe fratele său. Trebuie ca Pongo să-l urmărească. O să ştim astfel unde se ascunde piratul. Tu vizitează oraşul până o să-i transmit chiar eu mesajul lui Pongo. Ne întâlnim pe urmă în port la cafeneaua Rollert.

Am fost imediat de acord cu propunerea lui Marian. Îmi place să cutreier oraşe necunoscute pentru a observa obiceiurile şi viaţa care forfotă în acestea, să intru în cafenele unde domni cultivaţi îşi citesc ziarul în timp ce doamnele fermecătoare mănâncă prăjituri cu frişcă, iar orchestre bine înzestrate cântă cele mai noi şlagăre. Am părăsit împreună hotelul şi ne-am despărţit într-o străduţă laterală. Am colindat prin oraş şi-am ajuns curând în regiunea portului. Cafeneaua Rollert nu era încă populată, când am intrat eu. Mi-am putut alege un loc favorabil mascat, de unde puteam observa totul dar eu nu eram văzut.

Am comandat imediat la chinezul zelos care s-a interesat de doleanţele mele, o cafea Mocca şi un Brandy de piersici, rugându-l să-mi aducă câteva numere din ultimele ziare. Nu citisem de mult presa şi eram curios ce se mai întâmplase pe suprafaţa pământului. M-am cufundat până într-atât în lectură încât am uitat şi de locul şi de împrejurarea căruia-i datoram că mă aflam aici, pierzând complet noţiunea timpului. Am tresărit speriat când chelnerul veni la masa mea şi-mi înmână un pliculeţ pe numele meu. Numele meu stătea într-adevăr pe faţa plicului, dar Marian n-ar fi scris aşa meşteşugit cuvintele. Cine altcineva decât Marian ar fi ştiut de prezenţa mea aici şi mi-ar fi putut trimite un astfel de mesaj?

Am deschis plicul şi-am citit: „Dacă vreţi să-l prindeţi cu-adevărat pe piratul Solbre, veniţi în noaptea asta la restaurantul *La Raci*. Acolo îl veţi găsi.”

Notiţa nu purta nici o semnătură. Mirat am ridicat privirea şi-am vrut tocmai să-l caut pe chelner, să-l întreb de unde ştia că mă numesc Bertram, dar chiar în clipa aceea Marian îşi făcu intrarea în cofetărie, căutând cu privirea în jur. M-am făcut remarcat. De-ndată de-a luat loc şi el la masa mea, i-am arătat imediat plicul. Marian citi notiţa şi râse uşor, numai.

— E o cursă! I-am dat instrucţiuni lui Pongo. Roal n-a părăsit pân-acum hotelul. Ori că se pune-n contact telefonic cu el sau piratul se aţine şi el în hotel.

— Solbre ştia dinainte, în orice caz mai degrabă decât am bănuit noi, dovada este chiar scrisoarea.

— Presupui cu alte cuvinte, Mariane, că scrisoarea provine chiar de la Solbre, am întrebat eu uimit.

— Bineînţeles! Am fost remarcaţi când am părăsit hotelul. Nimeni nu ştia încotro ne îndreptăm. Dacă ar fi destul de şiret ar părăsi cu următorul vas Kola Radja.

— Şi dacă n-o face! Poate doar să presupună că poliţia îl va aresta de îndată ce va părăsi portul.

— Uiţi prada adunată de acest pirat, Robert? Ai lăsa comorile astea, aşa, în paragină?

— Şi încă cum! Mai întâi m-aş îngriji de propria mea securitate şi-apoi când atmosfera ar fi curată aş lua şi lucrurile preţioase.

— Solbre crede că nu şi-a ascuns bine comoara. Acum va presupune c-a fost urmărit şi noi ştim exact unde şi-o păstrează. Aşa că nu va încerca s-o salveze mai întâi.

— Deci să mergem la noapte „La Raci". După câte-am văzut asta e-o cârciumă portuară, în care se-nvârte un public îndoielnic.

— Aşa cum arătăm acum o vizită în acest local ar echivala c-o sinucidere. Dacă mergem trebuie să alegem o îmbrăcăminte adecvată. Treaba asta îmi repugnă, doar nu suntem detectivi. Mai bine să evităm spelunca aia, nu cădem nici într-o capcană, iar pe Solbre îl putem prinde şi altfel.

Ştiam că prietenului meu nu-i plăcea să acţioneze după metodele previzibile ale poliţiei şi deasemenea, nu prea recurgea la ajutorul acesteia decât în cazuri excepţionale. Ceea ce putea să fie sigur, cu ajutorul meu şi al lui Pongo îi aducea mult mai mare bucurie.

— Ce părere ai avea Robert, dacă la noapte am părăsi pe furiş hotelul şi-am merge în munţi acolo unde l-a urmărit Pongo pe Solbre? Piratul va presupune că dormim în hotel sau că vom merge la cârciumă. Vom cerceta între timp comoara lui Solbre şi-i vom pândi întoarcerea. Pongo ne aşteaptă în faţa oraşului.

Am găsit planul prietenului meu excelent. Întrucât nu voiam să pierdem timpul degeaba am hoinărit prin oraş pentru a mai vedea ceva din construcţiile deosebite, ca arhitectură ale oraşului.

Seara când am ajuns în camerele noastre de hotel, Marian rămase la uşă şi mă împiedecă şi pe mine să mă apropii şi să intru repede-n cameră.

— Aici a fost cineva Robert, îmi şopti el. Bagajul nostru este controlat, s-a cotrobăit prin el. Ar putea fi chelnerul făptaşul. Dacă-i aşa îşi va pierde repede postul. Poate c-a fost chiar Solbre care a aflat prin fratele său, numerele camerelor noastre.

— Nu cred, Mariane, că Roal i-a dat fratelui său numerele camerelor noastre. Mi-a făcut o impresie prea bună pentru asta.

Roal nu trebuia să-i fi spus neapărat el şi poate că nici n-a ştiut de asta. Era suficient să-l întrebi pe recepţioner ce camere a repartizat domnilor noi sosiţi. Să-l sunăm oare pe

Roal c-a să se convingă ce pune de fapt la cale propriul său frate?

Marian merse spre bagajele noastre de unde am auzit mişcări ciudate.

— Şerpi?

— Să nu facem nici un tămbălău din cauza asta. Cât despre Roal îmi pare rău de el, dar nu-i putem reproşa lui faptele asociate ale fratelui său. Dacă se găsesc şerpi în bagajele noastre va trebui să-i ucidem cu cuţitul.

Marian deschise mai întâi rucsacul său de unde se ivi capul veninos al celei mai răspândite cobre din India. Dintr-o smucitură îi despărţi capul de trup. Am aşteptat un anumit timp, întrucât nu se mai ivi un al doilea şarpe am căutat şi conţinutul rucsacului, dar nu fusese decât o târâtoare.

Am cercetat şi rucsacul meu unde am dat din nou peste un şarpe, care a avut aceeaşi soartă ca şi primul.

Întrucât n-am găsit nimic în cameră, am răsuflat uşuraţi şi-n paturi ne-am uitat cu luare aminte întrucât nu odată adversarii noştri ne strecuraseră sub pătură asemenea „musafiri”. Am cinat apoi în restaurantul hotelului unde mai târziu Roal veni să nu se alăture. N-am mai amintit de istoria cu piraţii deloc. Numai Roal ne-a întrebat scurt ce intenţionăm să facem în problema „ştiută”. Marian evită un răspuns direct spunând că mai întâi trebuie să dormim bine pentru a câştiga claritate în ceea ce vom hotărî mai apoi. Directorul hotelului ne însoţi el însuşi în camerele noastre, pentru a se convinge că toate sunt pregătite pentru o bună odihnă.

După o jumătate de oră am auzit o bătaie uşoară în uşă. Roal fusese şi ne puse o întrebare de ordin general. Voia deci să se convingă că mersesem la culcare.

Am deschis uşa şi m-am scuzat că-l primesc în pijama. Voia însă să se convingă de asta. Zâmbi mulţumit şi se retrase cu decenţă după ce ne ură încăodată odihnă plăcută.

Am stins lumina şi-am aşteptat mai mult decât o oră. Apoi ne-am sculat şi ne-am îmbrăcat repede şi-a părăsit hotelul fără să atragem deloc luarea aminte asupra noastră.

Pe holul hotelului ardea doar o singură lampă de noapte care răspândea exact atâta lumină cât să putem păşi de pe pervazul ferestrei pe acoperişul unui hangar. De aici puteam ajunge în proprietatea vecină. Câteva minute mai târziu ne aflam într-o străduţă laterală şi-am luat-o spre strada principală la capătul căreia trebuia să ne aştepte Pongo.

III
ÎN VĂGĂUNA PIRATULUI

UN CEAS SONOR CU CUC, ce dintr-unul din turnurile oraşului, bătu miezul nopţii, pe când noi tocmai părăseam oraşul. La locul convenit l-am găsit pe uriaşul Pongo aşteptându-ne:

— Aici mulţi vagabonzi! ne zise Pongo, după ce l-am salutat.

N-am stat prea mult de vorbă la locul de-ntâlnire ci am pornit călăuziţi de prietenul nostru pe cărări ocolite în munţi. Uriaşul cunoştea drumul întrucât pe-acesta îl urmărise pe Solbre.

Deoarece aveam un drum de cel puţin cinci ore înaintea noastră, aşa cum ne spunea Pongo, am mărit ritmul de mers al nostru, pentru a fi acolo, încă înainte de venirea zorilor. Nu puteam să stăm de vorbă, întrucât trebuia să cercetăm în continuu drumul pe care ne conducea Pongo acum.

Pongo mergea atât de sigur de parcă ar fi parcurs de nenumărate ori acest drum. Când apărură în sfârşit zorilor, eram departe de acum de Kota Radja iar Pongo era de părere că mai aveam vreo jumătate de oră până să ajungem la peştera unde-şi păstra piratul comoara.

Drumul ducea în pantă dulce, dar din ce în ce mai sus. Puteam fi cam la 1000 de metri deasupra nivelului mării. Câteodată ni se deschidea printre pereţi de stâncă o minunată panoramă.

În depărtare sticlea oglinda mării între şirurile de munţi iar dedesubtul nostru se-ntindeau nenumăratele covoare ale văilor presărate cu flori şi pomi fructiferi.

Drumul făcea o cotitură de aproape 90º grade. După ce-am trecut de acest meandru, am văzut cum în faţa noastră apare apa cristalină a unui lac de munte. Apa era atât de transparentă încât puteam să vedem până-n fundul lacului. Emoţionaţi de frumuseţea locului ne-am oprit pentru o clipă. Asta era cât p-aci să fie pierzania noastră. Pongo a cărui ochi supravegheau o suprafaţă mult mai mare, ne dădu o îmbrâncitură care ne mână până la marginea peretelui stâncos. În acelaşi timp am văzut o umbră uriaşă care tăbărî asupra tovarăşului nostru, care sări dintr-odată în apa clară a lacului.

Eram înmărmurit de cele întâmplate, mai ales că-n umbra întunecată am recunoscut o panteră neagră, care-şi calculase exact săritura până-n spatele camaradului nostru, dacă în ultima fracţiune de secundă nu s-ar fi ferit. Pantera încearcă

să se prindă cu ghearele ascuţite de marginea drumului dar nu reuşi şi se rostogoli în lac. Marian şi cu mine am dus mâna la carabine. Totul se petrecu atât de repede încât nu putusem interveni cu nici o secundă mai devreme. Când ne-am uitat în apa lacului ne-a venit prima dată să zâmbim. Ne aşteptam ca Pongo să se lupte-n valurile lacului cu felina, dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Pongo înota liniştit în mijlocul lacului, pe când pantera se străduia din răsputeri s-ajungă la mal. Pongo făcu o întoarcere şi se-ndreaptă spre felină ţinându-şi cuţitul între dinţi.

Panterele înoată îndeobşte bine, dar poate că aceasta se rănise în timpul prăbuşirii. Pongo înota mai bine şi mai repede aşa că fu imediat în spatele panterei, dar nu-i fu dat s-o ajungă. Uriaşa pisică atinse repede marginea joasă a malului şi se căţără într-o clipă dispărând după stânci. Pongo clătină numai capul, prost dispus, când ajunse la mal. Uriaşul îşi recăpătă buna dispoziţie, ne făcu semn râzând şi se grăbi să ne ajungă.

L-am aşteptat pe Pongo chiar în locul unde era să ni se-mplinească sorocul, dar acum când am vrut dă-i mulţumim pentru că ne-a salvat, scutură numai capul încurcat:

— Pongo văzut numai întâmplător pantera. *Masser* să nu se supere pentru îmbrâncitură, Pongo trebuia facă.

Am reluat marşul. După o jumătate de oră Pongo se opri şi ne lămuri că aici era locul unde dispăruse fără urmă Solbre.

Am început să căutăm un loc de acces în peşteră. Am căutat o vreme singuri, după care Pongo merse spre un bloc de stâncă se opintii până-l mişcă din loc şi arătat spre o deschizătură întunecată care deveni vizibilă. Aceasta ducea şerpuind de-a lungul printre stânci şi apoi în interiorul acestora.

— Aici intrare *Masser!* Pongo nu poate să se târască, aici sunt sârme subţiri care duc înainte.

Am cercetat cu lămpile noastre de buzunar intrarea în peşteră şi-am descoperit mai multe sârme subţiri care se prelungeau atât de meşteşugit de-a lungul stâncilor încât de-abia puteau fi observate.

Marian era de părere că fie se datorau unor semnale de avertizare, fie erau menite s-arunce în stâncile în aer, în anumite împrejurări. La sfârşit fu de părere că mai degrabă ultima variantă era adevărată, întrucât un semnal de larmă n-ar fi avut sens atâta vreme cât Solbre însuşi nu era acolo.

— N-avem voie să rupem firele în nici un caz, spuse Marian. Poate c-atunci zboară toate stâncile în aer. Dacă

găsim cuibul principal, poate că nu ne va fi greu să scoatem din funcţiune dispozitivul ăsta drăcesc cu explozie.

Peştera era atât de spaţioasă încât puteam să ne mişcăm în voie deşi puţin aplecaţi. Sârmele mergeau mai departe şi trebuia să ne străduim şi să ne punem la-ncercare întreaga măiestrie pentru a nu le atinge.

Pongo rămase afară la propunerea lui Marian ca acoperire şi rezervă în caz de primejdie la gura peşterii. Tunelul care ducea în inima peşterii mergea în zig-zag uneori, dar tot mai adânc în interiorul muntelui. După ce-am parcurs vreo sută de metri am ajuns într-un mic cazan, care era mobilat ca şi camera unui tânăr celibatar, aici părea să se găsească locuinţa secretă a piratului. Marian urmări însă traseul sârmelor până ce aceste îl conduseră la o lădiţă în care se găsea o baterie.

Taie două sârme care duceau la o altă lădiţă din fier, unde se părea că se afla explozibilul. Se confirmau astfel bănuielile lui Marian.

Acum sârmele nu mai erau periculoase. Marian lasă să se plimbe fascicolul luminos al lămpii sale pe podea, pereţi şi plafon. Voia să se convingă mai întâi dacă peştera avea o a doua ieşire sau alte încăperi alăturate. N-am găsit nimic.

Mobilierul era impersonal. Lângă un perete stăteau două saltele şi în mijloc o masă din lemn peste care atârna de sus o lampă cu petrol. În spatele peşterii am găsit trei lăzi mari pe care voiam să le cercetăm mai în amănunţime.

Două lăzi nu erau închise. În ele se găseau conserve şi alte bunuri alimentare care aveau calitatea de-a nu se strica repede şi un număr mare de arme moderne. Cea de-a treia ladă era asigurată printr-un lacăt special şi nu se putea deschide.

— Comoara Piraţilor! exclamă Marian. Păcat că n-o putem vedea acum. Poate că-i va reuşi lui Pongo mai târziu s-o deschidă.

Am căutat şi-n saltelele acoperite cu pături pentru a găsi o eventuală ascunzătoare. Marian păşi în faţă şi ridică una din saltele sus.

— O ascunzătoare trebuie neapărat să fie pe aici, Robert, îmi spuse prietenul meu. Cea de-a doua saltea ne spuse că un al doilea bandit doarme aici. Asta n-ar fi un lucru prea înţelept din partea lui Solbre, dacă acesta n-ar poseda un sistem de ascunzătoare secretă pe care acesta nu-l cunoaşte.

— Sub saltele nu-i decât pământ, Mariane. Poate că una din saltele să conţină un dispozitiv secret.

— Haide să căutăm repede Robert! Timpul nostru e măsurat.

Fiecare îşi luă una din saltele pe seama sa. Dar oricât am căutat după vreun ascunziş secret în acestea, n-am găsit nimic.

— Ei şi acum ce propui, Mariane?

— Să căutăm mai departe, ce altceva? Ascunzătoarea trebuie doar să fie pe undeva. Trebuie doar s-o găsim şi asta din considerente bine motivate. Dacă ascunzătorile secrete nu se găsesc în saltele, trebuie să fie în alt loc din peştera asta. Pongo ne va da de ştire la timp dacă se apropie cineva.

Am căutat din nou împreună, cercetând toată peştera. Nici o crăpătură în peretele din stâncă nu scăpă atenţiei noastre. Căutările noastre rămaseră infructuoase.

— Plecăm poate de la o presupunere falsă, Mariane. La ce-i mai trebuie lui Solbre şi-o ascunzătoare secretă?

— Aş putea paria cu tine Robert că se mai găseşte o ascunzătoare aici, dar unde să mai căutăm?

Marian scutură înciudat capul, rotindu-şi privirea prin încăpere.

— N-ar fi mai bine s-aprindem lampa cu petrol, Robert, ca să mai cruţăm bateriile noastre de buzunar.

— Lampa e singurul obiect pe care nu l-am cercetat, Mariane! am strigat eu râzând, apropiindu-mă de masă. Marian scoase un fluierat uşor de surpriză şi se apropie repede de masă.

— Cred că ai dreptate, Robert. În lampă se află şi ascunzătoarea. Ia uită-te la balonul ăla uriaş pentru păstrarea petrolului. Aşa ceva nu se prea vede la lămpile obişnuite cu petrol. M-am urcat pe masă şi-am desprins lampa din cârligul de care atârna. Am început s-o examinez împreună cu Marian de-ndată ce m-am dat jos. Am desfăcut capacul şi-am privit în bol. Trebuie să aibe un fund dublu. Cu-n beţigaş de lemn Marian îi încercă lungimea. Curând dădu de fund. Am ridicat lampa sus şi-am privit cu atenţie. După ce-am încercat s-o deşurubăm secretul ni s-a dezvăluit numaidecât. Găsisem ascunzătoarea secretă a lui Solbre.

— Am scos diferite obiecte afară: un carnet gros de notiţe, un minunat colier de perle, trei inele preţioase, o tabacheră şi-un desen. Marian cercetă obiectele găsite cu atenţie, în timp ce eu am înşurubat la loc lampa şi-a atârnat-o de tavan. Marian îmi spuse:

— Lanţul de perle are cu siguranţă valoare unui sfert de milion. Cele trei vechi inele indiene valorează cam tot atât, poate că provin din proprietatea unui Maharajah, sau sunt furate dintr-un templu. Mica tabacheră conţine o pulbere galbenă fără miros presupun că e otravă. Poate că e chiar

otrava cu care Solbre le tulbură echilibrul mintal al victimelor sale. Cele mai preţioase lucruri mi se par a fi carneţelul de notiţe şi desenul. La sfârşitul carnetului este vorba de-o altă ascunzătoare, din care a fost luată şi lădiţa zăvorâtă de-aici. Totul e-n forma unei ghicitori. Rezolvarea ne va da încă multe bătăi de cap. Din hartă nu mă prea aleg cu nimic, nu ştiu ce poate reprezenta. Vom lua lucrurile cu noi, ar fi o prostie să le lăsăm aici. Pân-acum am găsit şi aşa destule. Să mergem îndărăt la Pongo! M-a apucat foamea şi n-ar fi rău să mâncăm ceva!

Cu asta eram foarte de acord. Am părăsit cu Marian peştera.

Deşi ne-am străduit să mergem încet, Pongo tot ne-a auzit.

Afară nu se-ntâmplase nimic deosebit. Pongo ne conduse pe-o cărare numai de el ştiută înafara stâncilor, loc de unde aveam o perspectivă bună asupra munţilor din jur. Aici ne-am stabilit tabăra, dar am constata că nu eram singurii care mai poposisem în aceste locuri.

— Solbre poate, cu oamenii săi să fi poposit aici, fu de părere Marian. De-aici avea o privelişte excelentă şi nu erau nevoiţi să stea tot timpul în peştera întunecată.

— N-o să ne-o ia în nume de rău dacă ne luăm şi noi micul dejun aici, am râs eu.

Pe Maha îl lăsasem în oraş la Diersch, în oraş nu ne-ar fi fost de prea mult ajutor. Acum însă ne-ar fi putut fi de un real folos dacă l-am fi avut cu noi. Dar ca să-l recuperăm ne-ar fi trebuit vreo jumătate de zi, ceea ce nu ne puteam permite.

Vorbeam cu voce potolită şi de abia dacă acordam atenţie la ce era în jurul nostru, întrucât ştiam că Pongo este atent şi pentru noi, iar ochii săi rătăceau în continuu încoace şi-ncolo.

După ce-am mâncat Marian scoase carnetul de notiţe şi se cufundă în lectura lui. Citi pagină cu pagină, răsfoi apoi paginile îndărăt, pentru a compara diferite date, în cele din urmă spuse:

— Solbre a comis o groază de fapte care de care mai nebuneşti. Chiar aici a fost ţinut un prizonier în peşteră. Ai văzut inelul de fier din peretele din dreapta, Robert? De ăsta era legat prizonierul. Este vorba de un profesor care-a găsit în Sumatra o vână, un filon de aur. Solbre l-a luat prizonier şi l-a torturat să-i trădeze secretul. Se pare că n-a izbutit să-l afle până la urmă.

— L-a ucis pe profesor, Mariane, l-am întrebat între timp.

— De asta nu scrie nimic aici. Dar din lecturarea mai departe a rândurilor de jos reiese că profesorul a fost dus în

altă parte, într-un loc pe insula Nias. Cred că acest Solbre ne poate implica şi în alte evenimente, este un om extreme de periculos. Trebuie să citeşti şi tu însemnările astea, cuvânt cu cuvânt.

— Vrei s-aşteptăm aici până ce se-ntoarce Solbre, Mariane? Sau să cercetăm mai întâi lada încuiată?

— Solbre nu va putea fi aici înainte de amiază. O să-l luăm pe Pongo cu noi în peşteră şi cu ajutorul lui poate reuşim să deschidem lădiţa.

— Dar unde să ne lăsăm carabinele între timp, Mariane? În peşteră nu le putem duce, iar să le lăsăm afară ar fi prea imprudent!

— *Masser* Pongo ştie ascunzătoare bună pentru arme, spuse Pongo, care împacheta deja resturile care mai rămăseseră din masa noastră.

În timp ce ne-ndreptam din nou spre peşteră, uriaşul ne arată un bloc mic de stâncă.

— Înăuntru este o scobitură potrivită *Masser.* Pongo găsit când căutat urma de la pirat.

Uriaşului nu-i veni deloc greu să ridice piatra. El ne arată mica gaură, care se ivi după stâncă. Acolo Pongo înghesui armele noastre şi bagajul. Când Pongo voii să-nchidă din nou gaura, Marian îşi scoase obiectele pe care le găsise în bolul lămpii, din buzunar şi le aşează lângă celelalte lucruri.

— Cei bine nu-i rău! spuse el după aceea. Nu se ştie niciodată cum vor evolua lucrurile cu Solbre. Pongo închise gaura. Pistoalele şi cuţitele ni le păstraserăm asupra noastră şi trebuia să ne ajungă ca şi arme.

Înainte de-a intra în peşteră, Pongo se mai sui încăodată pe platformă pentru a scruta întreaga regiune, dar până hăt departe nu se vedea picior de om. Puteam îndrăzni deci, să pătrundem pentru a doua oară în peşteră.

În micul cazan al peşterii, care servise piratului de locuinţă am aprins din nou lampa cu petrol şi-am arătat lui Pongo care dintre lăzi trebuia s-o deschidă. După multe încercări nereuşite, reuşi să-i spargă lacătul. Cu-n trosnet puternic, am ridicat capacul. Ne-am aplecat imediat deasupra lăzii şi i-am luminat interiorul cu ajutorul lămpilor noastre de buzunar. Era să izbucnim aproape în strigăte de admiraţie.

În lada aproape plină până la margine scânteiau şi străfulgerau: perle, pietre preţioase, nestemate şi podoabe, căni de argint şi sfeşnice de aur – toate zăceau cale peste grămadă. Conţinutul părea să valoreze sute de mii. M-am mirat de ce Solbre le lăsa să zacă aici în loc să le valorifice.

Când m-am gândit la cât sânge s-a vărsat pentru obiectele astea înainte de-a ajunge aici m-am cutremurat.

Marian luă câteva din obiectele care se găseau în ladă şi le privi, una câte una. N-am mai dat atenţie deloc la ce se întâmpla în jurul nostru şi nici circumstanţelor cărora ne aflam aici, ci eram cu toţii preocupaţi şi fermecaţi de obiectele de valoare găsite.

Am tresărit speriaţi când în spatele nostru o voce rece ne somă:

— Sus mâinile!

Pe gangul peşterii se desena şi prinse contur patru siluete care ţineau ţevile pistoalelor lor îndreptate asupra noastră. Erau doi albi şi doi chinezi. Unul dintre cei doi albi putea fi chiar căpetenia de piraţi Solbre. Am urmat imediat somaţia şi am ridicat mâinile sus. Chiar şi Pongo căruia-i citeam mânia pe faţă că n-a fost suficient de atent şi s-a lăsat şi el orbit de splendoarea bogăţiilor din ladă. La ordinal unuia dintre albi – trebuia să fie Solbre – unul din chinezi se apropie de noi şi ne scoase pumnalele şi cuţitele din cingătoare. Le aruncă fără să se uite la ele, pe masă, apoi intră în rândurile complicilor săi.

— Aşa, domnilor, acum e rândul meu, luă cuvântul Solbre. Acum o să mă răzbun pentru scufundarea vasului meu. Cu ochi curioşi ne cercetă pe rând şi în bloc pe noi toţi apoi spuse:

— Ştiam că mă veţi căuta aici, numai că mi-e în continuare neclar cum aţi reuşit să găsiţi peştera. Păcat că n-aţi venit la „La Raci”. Aş fi vrut să ofer camarazilor mei un mic divertisment.

Marian se uită cu atenţie la rându-i, examinându-l pe Solbre, căruia nu-i plăcu gestul camaradului meu.

Când acesta făcu o pauză, Marian zise cu o voce severă:

— Ar trebui să-ţi fie ruşine Solbre, ca să-l înşeli în felul acesta pe fratele dumitale. Nu ţi-a mai rămas nici un simţământ omenesc?

Solbre râse scurt şi continuă:

— Să te intereseze mai degrabă soarta dumitale, de ce să faci speculaţii pe seama sentimentelor mele umane. Soarta voastră nu e roză deloc. Cu câteva gloanţe din revolverele noastre nu ne putem considera răzbunaţi îndeajuns. Se-ntoarse apoi către cei doi chinezi ordonându-le:

— Legaţii bine pe domnii ăştia!

În timp ce cei doi chinezi au început să-l lege mai întâi pe Pongo, Solbre ne ţinu în şah, ameninţându-ne cu pistolul.

Nu ne puteam apăra în nici un fel, de-ncercam ar fi însemnat moartea noastră sigură. Trebuia să aşteptăm un moment mai favorabil. După ce Pongo fu legat, am urmat noi şi apoi am fost legaţi de inelul de fier din perete.

După ce Solbre s-a convins că nu ne mai putem elibera se puse cu cei trei camarazi de închise din nou lada. Cu puteri sporite o transportară apoi pe gangul peşterii.

M-am uitat la Marian. Acesta păru să nu nutrească prea mari speranţe că ne-am putea elibera curând de aici. Am citi asta pe faţa lui, pe când Pongo supărat moşmondea ceva la legăturile sale. După un timp Solbre se înapoie şi ne spuse:

— Domnilor după cum aţi văzut am asigurat lada cu comori în primul rând, întrucât constituie piese care-mi amintesc de ocupaţia mea liberă pe mare. Vă voi părăsi acum. Către seară mă voi întoarce. Până atunci puteţi să vă decideţi ce fel de moarte preferaţi sau mai bine spus, imaginaţi-vă ce fel de moarte vă este destinată. Cine ghiceşte va căpăta un premiu – va muri mai repede decât ceilalţi.

Părăsi râzând locul care-l ocupase şi înconjurând masa, merse de deşurubă partea de jos a bolului lămpi care mai ardea încă. Când văzu că înăuntru acestuia nu se mai găseşte nimic scoase o înjurătură groaznică şi ne privi îngrozit. Am făcut o grimasă mirată.

— Unde ne sunt obiectele din lampă? strigă aproape vorbele astea după ce se convinse că obiectele dispăruseră cu-adevărat şi nici în peşteră nu erau.

Marian zise calm:

— Ce fel de obiecte domule Solbre? Crezi cumva că suntem atotştiutori şi ţi-am descoperit dintr-odată toate secretele? Atunci ar trebui s-avem lucrurile astea cu noi!

Cu paşi repezi Solbre se năpusti literalmente asupra noastră şi începu să ne cerceteze cu atenţie şi să ne percheziţioneze pe rând cu cea mai mare meticulozitate. Chipul său era deformat de mânie:

Marian nu-l lasă să spună ceva ci reluă:

— Ce cauţi de fapt dumneata, domnule Solbre? Lada ţi-ai asigurat-o doar acuma! Dacă-ţi lipseşte ceva, trebuie să te gândeşti mai degrabă la prietenii şi complicii dumitale! Poate unul din ei a fost martor când ai deşurubat lampa.

Solbre nu mai ştia ce să spună. Întrucât nu găsise nimic asupra noastră, putea presupune firește c-a fost furat de către unul din oamenii săi. Mânios îşi încleştă pumnii şi strigă:

— Câinele o să mi-o plătească! Trebuie să-mi regăsesc lucrurile, orice-ar fi!

Înjurând mereu, mai cercetă odată peştera, fără a găsi fireşte nimic.

În cele din urmă se pregăti de plecare:

— Când mă voi întoarce ne vom socoti! Mai întâi însă trebuie să-mi recapăt lucrurile.

Stinse lumina lămpii cu petrol. Am mai auzit cum paşii se-ndepărtară pe gangul peşterii. Marian se-ntoarse spre mine şi-mi spuse pe nemţeşte:

— Să nu vorbim nimic între noi, Robert! Am putea fi spionaţi. Încearcă să-ţi slăbeşti legăturile, deşi va fi foarte greu întrucât suntem legaţi cu foarte multă dibăcie.

Trecu oră după oră, oricât de mult au intrat funiile lor în pielea noastră, am căutat din răsputeri să ne eliberăm. Nu ne-a reuşit nimic şi nici Pongo n-a avut un succes mai mare.

Nici de vorbit n-am mai îndrăznit. Aşa că mă puteam gândi în linişte ce fel de moarte ne hărăzise acest Solbre? Sigur că ne va dezlega ca să ne expedieze într-o lume mai bună şi acest moment trebuia exploatat cum se cuvine. Situaţia noastră deveni treptat chinuitoare. Faptul că stăteam de multă vreme în picioare cu picioarele legate ne crea un disconfort tot mai mare, întrucât nu puteam nici măcar să schimbăm greutatea de pe un picior pe celălalt.

Deodată am văzut cum scapără o lumină înaintea noastră. Nici nu l-am auzit venind pe Solbre. Aşadar Marian avea dreptate când spusese că piratul se va întoarce pe furiş pentru a ne spiona. Cât de mult stătuse acesta ascuns pândindu-ne, nu puteam şti. Îşi aprinse mai întâi lampa după care ne cercetă legăturile. Chipul său mai exprima încă furie. Mânios îi replică acum şi lui Marian care-l întreabă în legătură cu obiectele pierdute:

— Ţineţi gura! Ce-ţi pasă de asta!

Simţi apoi nevoia să se descarce.

— Numai Johnny putea să fie! El trebuie să aibă obiectele! Din păcate am fost prea repezit! Şi-a primit pedeapsa, dar nu mai poate vorbi de acuma. Unde sunt obiectele încă nu ştiu.

Marian remarcă cu calm:

— Dar asta nu-i chiar atât de greu de ghicit!

Solbre ascultă cu interes cuvintele lui Marian şi zise imediat:

— Ce vrei să spui cu asta domnule Farrow?

— Exact ce-am spus, răspunse prietenul meu.

Solbre se plimbă în faţa prietenului meu şi strigă la el:

— Vrei să spui cu alte cuvinte că ştii unde se află lucrurile mele?

— Nu. Nu vreau să spun chiar asta, domnule Solbre. Dar dacă aş ştii pe unde s-a aţinut mai mult acest Johnny aş putea bănui unde se află obiectele însuşite.

În ochii lui Solbre se strecură o luminiţă şireată, când spuse:

— Ai căuta chiar dumneata lucrurile, dacă ţi-aş spune pe unde obişnuia să umble Johnny? Şi mi-ai înapoia apoi lucrurile?

— Pentru asta ar trebui să fiu liber domnule Solbre, iar dumneata vrei să mă ucizi. Nu ştiu în această situaţie cum ţi-aş fi de folos.

— Şi dacă te eliberez? Ai să-mi dai cuvântul de onoare că-mi vei căuta obiectele şi mi le vei înapoia? întreabă piratul.

— Libertatea mea, numai nu-mi va folosi la nimic, trebuie ca şi camarazii mai să fie liberi..

— Nu, nu, asta nu poate intra în discuţie, domnule Farrow. Vrei doar să scapi, asta e singurul motiv al ofertei dumitale. O să-mi caut singur lucrurile pe acolo unde Johnny obişnuia să stea mai mult. Aproape că m-aş fi lăsat păcălit – bun la suflet aşa cum sunt – păcălit de dumneata şi să-ţi redau libertatea. Ai fi mers exact la Kota Radja, şnur la poliţie şi-ai fi asmuţit-o contra mea. Mi-am imaginat o noapte atât de frumoasă pentru voi, încât ar fi păcat să n-am prilejul s-o duc la îndeplinire.

— Sunt foarte curios de asta, domnule Solbre, zâmbi Marian.

Calmul lui Marian îl scoase din sărite pe pirate.

— O s-o simţiţi pe pielea voastră, domnilor!

Spunând asta Solbre luă un mic pachet şi-l dezveli. Am văzut un ceas. Am ştiut de-ndată la ce fel de moarte se gândise Solbre. Trebuia ca să sărim în aer odată cu peştera. Chinul morţii consta în aceea că noi puteam număra cum se scurge minut cu minut timpul până-n clipa din urmă.

Solbre aşează micul ceas pe masă şi-ncepu să-şi facă de lucru cu bateriile. Scoase câteva sârme şi leagă ceasul de explozibil. După ce termină, ne explică:

— Totul e pregătit pentru moartea voastră, domnilor. Acum este ora 20. Exact la miezul nopţii peştera va sări în aer. Veţi fi îngropaţi sub dărâmături, scăpare nu mai există. Vă las singuri şi vă doresc călătorie plăcută în lumea de dincolo. Aveţi vreo dorinţă pe care pot să v-o îndeplinesc?

— Da, domnule Solbre, fireşte! râse Marian.

Piratul rămase foarte mirat că-n atari împrejurări mai izbutea să şi râdă. Nu-mi puteam nici eu suprima un zâmbet.

— Nu-nţeleg domnilor cum de mai puteţi râde încă.

— Fireşte că-mi vină să râd, domnule Solbre, pentru că te voi face pe dumneata, de-ţi vine să crezi sau nu, executorul meu testamentar. Ai întrebat tocmai dacă am vreo dorinţă. Am una. Grăbeşte-te la Kota Radja, adă un notar aici şi vom putea vorbi de moştenite, în mod oficial.

Mânios Solbre se-ntoarse să plece. Remarcase prea târziu că în ciuda situaţiei sale deznădăjduite prietenul meu îşi bătuse joc de el.

Ne aruncă o privire încărcată de ură şi dispăru din peşteră. Patru ore mai aveam până maşina drăcească făcea să sară în aer peştera, în acest timp se puteau petrece multe. Până acum am încercat zadarnic să ne eliberăm de legături. Am încercat din nou cu toată energia dar n-am făcut decât să-mi rănesc degeaba încheieturile mâinilor aşa încât am renunţat.

— N-are nici un rost Robert. Funiile astea sunt date cu catran şi răşină şi nu se rup. Singura noastră speranţă poate fi numai Pongo care se poate elibera în felul său.

La lumina lămpii cu petrol, pe care Solbre o lăsase aprinsă, puteam urmări numai ora dar şi mişcările ciudate pe care le făcea uriaşul cu picioarele. După ce-mi văzu privirea întrebătoare, acesta zâmbi şi-mi spuse:

— *Masser* Bertram, fie fără grijă. Pongo îndată liber, trebuie numai mişte picioarele mai întâi. Îşi reluă apoi muţeşte lucrul pe care-l urmăream interesat. De Pongo atârna acum viaţa şi libertatea noastră.

IV
LUPTA CU PANTERA NEAGRĂ

LUMINA LĂMPII CU PETROL scălda şi se reflecta paşnic asupra armelor noastre care mai stăteau încă pe masă, unde Solbre în agitaţia de care fusese cuprins aflând de pierderea obiectelor sale, le uitase.

Mă simţeam ca Tantalus din lumea mitologică grecească, atât de aproape de bunurile pe care le râvneam atât – acum un simplu cuţit şi totuşi să nu mă pot apropia de el. Alături ticăia implacabil mecanismul ceasului bombei. Arătătorul se mişca încet, dar fără nici o pauză. Când m-am uitat din nou spre Pongo, am văzut cum tocmai acesta se descotorosise de legăturile de la picioare şi mâini, care căzuseră pe jos. El zâmbi mulţumit şi ne spuse:

— *Masser* acum nu greu pentru Pongo. El poate folosi mâini şi picioare.

Se propti din nou cu picioarele răşchirate pe podea şi trase din nou de legăturile sale. Dar astea nu se rupseră. Nu încă. Pongo trebuia să facă câteva minute o pauză. Scutură mânios capul, încearcă din nou a doua oară, dar nici de data asta nu avu nici un succes. Ne era sortit oare să pierim aici? Poate că de data asta puterile lui Pongo nu erau de-ajuns să ne elibereze?

M-am uitat în cealaltă parte unde stătea Marian. Privirea mea căzu atunci întâmplător pe gangul care ducea înăuntru, al peşterii. Acolo stătea şi ne privea – o panteră neagră!

Marian şi cu Pongo văzură şi ei uriaşa felină! Deci pentru noi nu mai exista nici o posibilitate de salvare! Eram fără scăpare. La ce-ar fi folosit acum dacă Pongo şi-ar fi putut elibera şi mişca picioarele?

Încet, încet pantera se apropia de noi şi ne examina cu ochi scânteietori. Animalul părea să fie mai vechea noastră cunoştinţă. Mi se părea că recunosc asta după forma corpului.

Fără să vreau am închis ochii, stând complet nemişcat. Nici Marian şi nici Pongo nu se mişcară. Asta-i păru ciudat panterei, căci acum când am deschis foarte puţin pleoapele, am văzut cum pantera trecu pe lângă noi şi se aşază la doi metri depărtare de Pongo, pe jos, privindu-l ţintă.

Pongo încremenise ca un stâlp. Muşchii săi se-ncordau însă. Ce intenţiona oare să facă?

Uriaşul negru trebuia să fi făcut vreo mişcare imperceptibilă, deoarece feline se ridică imediat în picioare şi merse spre el. Când feline mai era doar la o distanţă de o

jumătate de metru de uriaşul negru, se întâmplă ceva ce n-aş fi crezut niciodată cu putinţă.

Piciorul drept al lui Pongo, care era încălţat într-o cizmă grosolană dar tare – ţâşni înainte şi-i lovi bărbia cu atâta forţă încât am auzit că ceva plesnise.

Urlând pantera zbură puţin îndărăt şi se-ndepărtă de Pongo. Am presupus că-n momentul următor, după ce se va ghemui va sări din nou asupra uriaşului, dar nu se întâmplă aşa, ci rămase jos, corpul fiindu-i străbătut de câteva tresăriri spasmodice.

— Este moartă? l-am întrebat eu în şoaptă.

— Nu moartă, răspunse Pongo, pantera revine curând. Pongo trebuie să se grăbească.

După ce spuse cuvintele astea, uriaşul se aruncă înainte şi aproape că zbură prin toată încăperea. Smulse din zid inelul cu cârlig cu tot. Pantera se-ntinse părând să-şi revină între timp. Încă urlând îi aruncă lui Pongo priviri scânteietoare în timp ce acesta se grăbea spre măsuţă.

Animalul cabră şi se aruncă din nou asupra lui Pongo, care se apleacă, dându-se totodată deoparte. Când pantera căzu pe pământ se porni din nou să urle jalnic.

Pongo trebuia s-o fi rănit serios, de urla aşa. Dorinţa de răzbunare a panterei se amplifică. Din nou se ridică în picioare, căutându-şi din priviri potrivnicul. Prietenul nostru negru mai era încă legat cu ambele mâini la spate. El apucă, mergând de-a îndărătelea un cuţit ce stătea acolo şi-ncepu să-şi taie legăturile pentru a-şi elibera mâinile. După ce mai evită încă un asalt al panterei dezlănţuite, uriaşul se putu descotorosi în fine de legături. Deşi încă situaţia noastră era extreme de primejdioasă, ne făcu semen încurajatoare din cap. Pantera părea să aibă mari dureri întrucât renunţase deocamdată la un nou atac asupra camaradului nostru. Avea însă mare poftă să-şi îndrepte atenţia spre noi. Când trecu pe lângă mine, trebuie c-am tresărit fără voie, că feline se ridică-n două picioare, cât era de lungă aşezându-şi labele pe umerii mei. Am simţit dureros cum îi intră ghearele în carnea mea şi-mi şi vedeam sfârşitul aproape. Atunci a sărit Pongo din spate asupra panterei, o apucă de umeri şi înainte de-a şti ce se întâmplă, o aruncă ca pe o minge în fundul peşterii. Din nou urlă pantera uriaşă de surprindere şi de durere, sărind în picioare, dar Pongo fu mai repede. El îşi luase repede pumnalul cel lung de pe masă şi când pantera mai făcu încă o încercare de-a sări, Pongo îi şi înfipse lama ascuţită în trup.

Lovitura nu fusese imediat mortală. Încăodată pantera caută să se ridice. Pongo o apucă de ceafă însă şi-i dădu

capul pe spate. Din nou dădu pantera din labe cu frenezie, dar uriaşul evită cu-ndemânare să fie rănit de ghearele ascuţite şi reuşi să mai implânte în plus, de două ori cuţitul în regiunea inimii felinei. După asta pantera se linişti.

Noi am urmărit cu încordare lupta dusă de Pongo, care nu-şi îngăduia acum nici o pauză. Se repezi spre noi şi ne tăie repede legăturile. I-am strâns mâinile cu recunoştinţă.

Marian opri imediat ceasul de la explozibil şi îndepărtă firele care duceau spre cutia cu dinamită. Puteam să părăsim imediat peştera, dar Pongo dorea să ia cu el blana panterei. Se puse repede pe lucru, dar noi între timp am părăsit peştera pentru a ne lua armele împreună cu bagajele şi obiectele găsite în lampa lui Solbre. Ne-a reuşit cu multă greutate să deplasăm blocul de stâncă pe care Pongo îl deplasase adineaori singur şi doar în joacă.

La intrarea în peşteră l-am aşteptat pe Pongo. Între timp îmi veni un gând în minte:

— N-ar fi mai bine, Mariane, să punem din nou bomba în funcţiune? Dacă Solbre se mai întoarce aici va putea presupune că ne-am pierdut viaţa în explozie şi nu va mai putea controla.

— Iată o idee bună, Robert! Să sperăm că nu va trece nimeni între timp prin apropiere căruia să-i dăuneze explozia. Voi fixa acele ceasornicului astfel încât detonaţia să se producă cât mai repede posibil.

Pongo ieşi curând cu blana panterei din peşteră. Marian hotărî să reintre singur înăuntru, în timp ce noi, trebuia să găsim poteca de întoarcere şi să-l aşteptăm acolo.

Totul se petrecu repede şi Marian fu lângă noi aşa că ne-am putut mări ritmul de marş. Trebuia să ne grăbim cât puteam întrucât explozia se putea petrece în orice clipă. După şapte sau opt minute, pământul începu să se cutremure sub noi, în timp ce ecoul detunăturii umplu pretutindeni văzduhul.

Se instală apoi, imediat tăcerea. Peştera, ascunzişul secret al căpeteniei de piraţi nu mai exista.

Pe drum ne băteam capul cum ar fi fost mai bine să procedăm pentru a-l prinde şi demasca pe bandit. Să fi rămas încă în Kota Radja, încercând să-i smulgă banii fratelui său?

Probabil, întrucât credea cu siguranţă că odată ce noi nu mai suntem în viaţă, nimeni nu-l va putea demasca.

Deodată am tresărit speriaţi. În urma noastră venea făcând salturi mari un animal. O panteră, cum mi-am dat seama imediat. Mi-am ridicat carabina pentru a trage, când Pongo îmi prinse mâna spunându-mi:

— Nu trage *Masser* Bertram! Ăsta-i Maha!

Maha! La asta chiar că nu m-aş fi putut gândi. Cum a ajuns el aici?

După ce ghepardul ne ajunse, ne salută în felul său specific, lipindu-se de genunchii noştri. Marian îl mângâie pe credinciosul animal şi spuse:

— Ţi-a fost dor şi te-ai plictisit fără noi, nu-i aşa Maha? Ne-ai căutat şi ne-ai găsit, Bravo Maha!

— La Kota Radja nu-l putem lua pe Maha, Mariane. Prea ar bate la ochi. Ce facem atunci? Să-l ducem îndărăt la Diersch şi să ne sfătuim acolo, ce-i de făcut?

— M-am gândit deja la un plan, cum îl putem prinde pe Solbre.

— Altă direcţie s-alegem *Masser,* spuse şi Pongo, când auzi că vrem s-o luăm spre Kota Radja.

— S-o luăm spre nord, am zis eu.

— *Masser* vine cu mine, Pongo cunoaşte alt drum care duce la *Masser* Diersch. Uriaşul alese o cărare laterală, pe care se părea c-o cunoaşte. Poate că pe-aici o luase când l-a urmărit de prima dată pe Solbre, în munţi.

Spre dimineaţă am ajuns la hotelul olandezului care ne adusese imediat un mic dejun întărit şi cu o cafea tare.

Dispariţia lui Maha n-o observase încă.

La micul dejun i-am povestit lui Diersch cum a decurs întâlnirea noastră cu Solbre. Diersch susţinea că cel mai bine ar fi dacă am asmuţi poliţia asupra piratului.

— Nu-mi prea place asta, domnule Diersch, îi spuse Marian. După ce-l prindem da, îl putem preda autorităţilor. Am ajuns la concluzia că cel mai bine ar fi ca într-o deghizare bună să tragem din nou la hotelul lui Roal pentru a observa dacă Roal şi Solbre sunt sau nu în legătură.

— Şi unde să rămână Pongo, Mariane? E doar mai bine din toate punctele de vedere să rămână-n preajma noastră, am spus la rândul meu.

— Pongo trebuie să sosească mai târziu decât noi, cu câteva ore îmbrăcat ca indian. Şi noi trebuie să ne dăm drept negustori bogaţi indieni. Vom acţiona separat şi ne vom întâlni numai dacă unul din noi are informaţii importante, utile pentru ceilalţi.

Pongo fu pe loc cucerit de idee. Pongo se deghiză cu plăcere şi se pare că avea talent înnăscut pentru actorie, lucru pe care ni-l dovedise odată strălucit când îl interpretă pe „Mesagerul morţii” vezi vol. 188 „*Mesagerul morţii*”.

V
UN SFÂRŞIT ÎNGROZITOR

ÎN HOTEL S-AU ÎNTÂLNIT în ziua următoare la amiază doi indieni bogaţi, care-şi luaseră la primul etaj trei camere închiriate. După ce servitorul ne aduse bagajele şi am rămas singuri, am trecut la fereastră pentru a aştepta sosirea lui Pongo, care deghizat deasemenea ca indian trebuia să sosească din clipă în clipă.

Pe Roal încă nu-l văzusem la faţă. Asta nu putea decât să ne convină, căci preferam să-l supraveghem de la distanţă. La ora cuvenită sosi şi Pongo care-şi luă o cameră lângă noi. Din păcate camerele nu erau legate prin uşi ca să putem trece nestingheriţi dintr-o încăpere în alta.

Pongo îşi juca rolul excelent şi mă minunam peste poate de talentul său actoricesc. Marian arunca cu bacşişuri în dreapta şi-n stânga.

El voia să facă impresia unui om foarte avut şi-şi atinse ţelul.

Am luat masa de prânz în sufrageria uriaşă a hotelului. Aici l-am văzut din nou pe Roal. Acesta se schimbase considerabil în două zile, chipul său devenise mai ascuţit. Pielea feţei îi devenise pământie şi nesănătoasă. Povestea cu fratele său trebuie să-l fi marcat profund. Ne salută politicos şi trecu de la o masă la alta. Şi în faţa lui Pongo făcu o plecăciune, la care uriaşul negru răspunse cu demnitate. Marian avea intenţia de-a schimba câteva cuvinte cu Roal. Voia s-aducă cumva discuţia asupra piratului, în speranţa că va descoperi noutăţi. Când după masă, cei mai mulţi dintre oaspeţi se retraseră-n camerele lor sau părăsiră hotelul noi am rămas la masă, comandând câte-o cafea Mocca.

În cele din urmă apăru şi Roal în sala de mese, de data asta pentru a doua oară. Se apropie de masa noastră. Marian îl întreabă politicos dacă a auzit cumva că-n apropierea oraşului Kota Radja au apărut într-adevăr tigri. Ne apucase patima vânătorii, pasămite.

— Aţi putea să ne recomandaţi cel puţin un om care să cunoască împrejurimile, întreabă – indianul – Marian în încheiere.

Roal răspunse că aşa ceva se poate aranja şi va povesti din propria lui experienţă de vânător de tigri. În apropierea vulcanului şi-au făcut apariţia şi pantere negre, deşi el însuşi n-avut şansa de-a întâlni vreuna.

Marian schimbă discuţia pe probleme de afaceri şi spuse că este negustor şi are trei corăbii de negoţ pe mare. Dar în

ultima vreme se întâmplă multe lucruri neplăcute, una din corăbiile sale a dispărut pur şi simplu, fără urmă.

La început a crezut că s-a scufundat, dar mai apoi poliţia din Singapore i-a spus c-a fost acostată şi capturată de către piraţi. Mai mulţi piraţi au fost prinşi, dar căpitanul acestora, un anume Solbre izbutise să scape.

Preţ de câteva secunde sticli ceva în ochii lui Roal, apoi spuse c-a auzit şi el de lucrurile astea. A mai auzit că acest Solbre şi-ar fi pierdut viaţa acum două zile cu prilejul prăbuşirii peşteri în care se ascunsese. A trebuit să mă stăpânesc şi să prezint o faţă indiferentă, întrucât această veste cu prăbuşirea peşterii era o surpriză pentru mine. De unde putea Roal să ştie lucrul ăsta? Prin urmare fratele său fusese pe-aici. Marian auzise destule de acum. El se interesă unde este amplasată peştera. Rola îi dădu o descriere foarte exactă a locurilor, de unde se putea deduce că Roal fusese cel puţin odată acolo cu fratele său.

Voia să-l protejeze pe fratele său trâmbiţând vestea c-ar fi mort?

Am mai comandat încă o Mocca cu Roal împreună după care ne-am luat rămas bun. În camerele noastre Marian îmi făcu semn să nu întreb nimic deocamdată.

El povesti – ca şi pân-acum într-o englezească stâlcită – lucruri total inofensive. Se tema oare c-am putea fi spionaţi?

Deodată amuţi, merse repede-n spre uşă şi-o deschise brusc.

Afară stătea un chelner care se tocmai ridica şi pe care acum Marian îl examina cu severitate.

— Ce faci aici la uşă? Ne spionezi pe noi cumva?

Chelnerul se scuză c-un pretext ridicol, după care se retrase. Imediat după aceea veni micul boy de-a lungul coridorului.

Marian îl strigă să vină-n camera noastră. Băiatul chinez care primise câteva bacşişuri grase de la noi, făcea o figură foarte inteligentă, spera să facă cu noi afaceri bune.

— Poţi să-ţi ţii gura la nevoie? l-a întrebat Marian.

— Ku Ling tace ca mormântul, ne asigură râzând boy-ul.

— Atunci ascultă cu atenţie aici. Mai întâi ia-ţi te rog răsplata! Acum însă trebuie să ne dai informaţii foarte precise. Cum se numeşte chelnerul care a plecat tocmai acum de la uşa noastră.

— Se cheamă Rollert. Este numai de două zile aici şi caută cu toţi oamenii ceartă şi gâlceavă. Om rău! spuse cu sinceritate boy-ul.

— Asta o cred, Ku Ling. Acum ascultă mai departe: dacă faci exact ceea ce îşi spun vei primi o răsplată deosebită. Dacă mă trădezi îţi va merge foarte prost. Te duci în casa chinezului Fan Dan în port şi întrebi după tânărul chinez pe care eu l-am adus acolo. El trebuie să vină aici la hotel şi să ne anunţe la noul său stăpân.

— Ku Ling are grijă de tot! spuse tânărul. Poate să vină boy-ul chiar acum sau când?

— El poate veni azi la ora 21. Şi nu uita Ku Ling că trebuie să taci, altfel….

Tânărul dădu numai cu înfrigurare din cap.

— Tace ca mormântul!

Boy-ul făcu o adâncă plecăciune şi ieşi mulţumit din camera noastră.

Am stat câteva clipe tăcuţi acolo. Am vrut să-l întreb pe Marian ceva, când am auzit un strigăt de durere:

— Băiatul chinez, Mariane! am strigat eu şi m-am repezit iute spre uşă. Marian m-a urmat imediat. De-ndată ce-am deschis uşa am fost martorii unui tablou ciudat: chelnerul Rollert care mai înainte pândise la uşa noastră şi ţinea strâns de braţ pe băiatul chinez. În timp ce pe el îl înşfăcase de braţ un indian uriaş. Pongo căci el era, nu-l tratase chiar cu blândeţe, pentru că faţa chelnerului era schimonosită acum de durere. Pongo îi strigă chelnerului:

— Lasă-l imediat pe micul chinez, altfel rup braţ la tine!

Chelnerul dădu imediat drumul braţului micului chinez şi caută să se smulgă din strânsoarea uriaşului.

— De ce te-a oprit acest om, îl întreabă Marian.

— Mi-a cerut să-i spun ce-au vrut domnii de la mine, răspunse băiatul chinez.

— E-o minciună! se roscocobăi chelnerul furios. L-am întrebat numai unde a sta atât. Trebuia să lucreze în altă parte. Îţi vei primi încă porţia de bătaie, să nu crezi, leneşule.

Pongo care continua să ţină strâns braţul chelnerului ca într-o menghină, îi spuse doar băiatului:

— Dacă om bate la tine hai la mine! Îi voi zdrobi oasele la el bucăţică cu bucăţică.

Aproape-n joacă „apasă” pe braţul chelnerului ceva mai tare ceea ce-l făcu pe chelner să ţipe de durere. De abia acum îi dădu drumul braţului, Pongo.

În acest moment veni proprietarul hotelului Roal, care ne întreabă ce-nseamnă larma asta.

Obraznic chelnerul îi raportă şefului său c-a fost atacat de către domnul şi arătă spre Pongo. Motivul a fost c-a vrut să-i aplice o mică corecţie boy-ului chinez.

— Nu-i adevărat ce spune chelnerul, întrerupse Marian, explicaţia acestuia. Acest om întâi a spionat la uşa noastră şi-apoi a căutat să afle de la băiat ce i-am spus. Pe băiat l-am trimis să ne ia câteva ţigări. Boy-ul n-a vrut să spună şi de-aceea l-a luat la bătaie.

Chelnerul voi să mai spună ceva dar Pongo merse încet lângă el, ceea ce-l făcu pe chelner să spele putina. Înainte de asta îi aruncă lui Roal o privire pe care acesta o înţelese întrucât îi răspunse cu una asemănătoare.

Ne-am retras în camerele noastre şi l-am făcut pe Marian atent cu privirile pe care şi le schimbaseră Roal şi chelnerul.

— M-am mirat şi eu. Să nu fie Roal omul de onoare drept care l-am ţinut? Acum treaba asta nu-mi miroase deloc a bine. Cred că la noapte trebuie să fim foarte atenţi.

— Din ce motive l-ai convocat pe băiatul chinez la noi, în seara asta, Mariane? Vrei să-l laşi să doarmă aici?

— Tânărul îl cunoaşte foarte bine pe pirat şi poate să ne ajute să-l găsim, Robert!

Pe băiatul chinez l-am luat cu noi de pe corabia piraţilor (vezi broşura nr. 234) unde trebuia să servească forţat de către piraţi. După debarcarea la Kota Radja, Marian l-a încredinţat unui chinez onest acum voia să-l aibă pe lângă el pentru a-l ajuta să-l identifice pe Solbre.

După-amiază târziu, băiatul chinez de la hotel se anunţă din nou la noi, pentru a ne spune că şi-a îndeplinit însărcinarea. Şeful său l-a chestionat, ne mărturisi băiatul cu ce misiune l-am însărcinat de fapt. El i-a spus aşa cum susţinuse şi Marian că fusese trimis să facă rost de-o anumită marcă de ţigarete, care se găseau doar în câteva prăvălii. Pe drumul spre port, chelnerul Rollert s-a luat după el, dar l-a observat la timp, aşa că a intrat într-o drogherie şi-a cumpărat un pachet de ţigări. Chelnerul care-l supraveghease se retrase mulţumit după asta. Pe lângă ţigări însă îşi îndeplinise şi misiunea principală.

Marian îl laudă pe inteligentul băiat şi-i dădu un onorariu generos, aşa cum îi promisese. Băiatul ne asigură încăodată că nu va trăda niciodată misiunea la care participase şi se retrase foarte mulţumit.

— N-ai remarcat cumva că mai nou, Roal nutreşte o vădită bănuială cu privire la noi, Robert? De ce l-ar mai fi întrebat încăodată pe băiat ce misiune a primit?

Roal parcă a devenit un cu totul alt om, Mariane. Să-i fi povestit fratele său că noi nu mai trăim?

— Eu în locul tău aş umbla mai cu mănuşi cu proprietarul şi-aş încerca să scot cât mai mult de la el.

— Întocmai asta-mi propun să fac astă seara, Robert! De-acum trebuie ca băiatul chinez, de pe vasul piratului să fie prezent aici. Poate că Roal îl cunoaşte şi se va trăda, eventual.

Cu două ceasuri înainte de masa de seară, Pongo se strecoară în camera noastră.

— *Masser,* Pongo descoperit asta, Roal om rău, prieten de la chelner.

— De unde ştii tu Pongo, asta, îl întreabă Marian mirat.

— Pongo observat pe chelner în camera de la Roal, vorbit secret, ţigări fumează şi băut vin.

— Ai prins ceva din convorbirea lor Pongo?

— Pongo auzit numai că-n seara asta masser Roal ceva întreprinde.

— Asta era deci! Roal nu părea să fie omul pe care-l ţineam noi. Cu siguranţă era pe-o mână cu fratele său. Dar cum puteam noi să-l dovedim. După ce-o să-l dovedim pe Solbre, vom putea apoi să vedem şi ce-o să întreprindem contra fratelui său.

Pongo ne părăsi tot pe furiş cum venise. Am început să studiem până la cină din noi carnetul de notiţe al lui Solbre. Pe ultima pagină era zugrăvit locul unde se găsea lada cu comori. Stătea scris cam aşa:

„Acolo sus, unde diavolul îşi arată chipul străinilor, stă averea mea. Dacă apuci cornul diavolului, poţi s-ajungi la mine. Pa-pa, aşa-l cheamă copilul pe tatăl său. Cuvântul poate servi ca îndreptar. În apropiere de Pa-pa stă diavolul la pândă.

De el poţi trece, dacă treci de mănăstirea veche exact la miezul nopţii când iese luna nouă şi apare dragonul ce-ţi arată calea.”

— Ce-i abracadabra asta Mariane? Din asta nu pot să trag nici o concluzie.

— Nu spune asta, Robert! M-am străduit tot timpul să dezleg şarada asta. Pa-pa este foarte clar scris! Cu liniuţă de legătură! De liniuţa asta de unire depinde totul. Este foarte importantă ca şi Padang-Padang.

— Bravo Mariane! Nu poate fi vorba de-un alt loc evident. Acum ştim locul misterios unde trebuie adusă lada. Dar a găsi diavolul şi al prinde de corn mi se pare o treabă mult mai grea.

— Diavolul şi omul său nu-l putem găsi decât la faţa locului.

Presupun că vreuna din stânci are forma acestui diavol. Stânca trebuie să fie pe-acolo întrucât presupun că Solbre

vrea să-şi ascundă comoara iarăşi în vreo peşteră.

Gongul care ne chema la masa de seară se auzi melodios prin culoarul hotelului. Ne-am coborât în sala de mese a restaurantului unde ne-am ocupat locul rezervat deja. Pongo stătea cu trei mese mai încolo şi se comporta ca un mare senior.

După masă, Roal veni la masa noastră şi ne povesti c-a găsit un bun conducător pentru noi, care cunoaşte regiunea şi ne poate duce în regiunea dominată de junglă a vulcanului Sejawa. Acest om mai participase la vânătoare de tigri. Ne va lua mâine de dimineaţă dacă eram de acord. Marian începu să se bucure şi părea cuprins cu totul de febra vânători. Nu fu pomenit deloc incidental de la amiază. Pe când eram gata să ne întoarcem în camerele noastre, Marian îl întreabă politicos pe proprietarul hotelului dacă-i va fi îngăduit să-l invite la un pahar de vin.

Roal consimţi bucuros şi dădu ordin să se aducă vin în camera noastră. Alese el însuşi o marcă deosebită pe care ne-o recomandă ca cea mai bună.

Între timp se făcuse ora 8, 30. Puteam conta că în curând va sosi şi băiatul chinez. În camera noastră fură reluate subiectele de discuţie având ca temă principală vânătoarea. Cu spontaneitatea unui om ce trăise prin ţările Sudului, Marian povesti acum o întâmplare în care a reuşit ca-n decurs de-o jumătate de oră să răpună doi tigri. Deodată Marian întreabă de-a dreptul!

— Îi cunoaşteţi pe prietenii mei germani domni Farrow şi Bertram, care voiau să vină şi ei aci la Kota Radja?

Nu voi uita niciodată chipul înspăimântat al lui Roal la auzul unei astfel de-ntrebări, la care evident că nu se aşteptase, bolborosind cu mare greutate un răspuns.

— I-am cunoscut pe domnii aceştia acum două zile. Dacă nu mă-nşel voiau şi dânşii să vâneze-n aceeaşi regiune dominată de junglă.

— Am atins cu întrebarea mea ceva neplăcut, întreabă Marian. Pari atât de înspăimântat domnule Roal.

Hotelierul îşi revenise la timp şi acum zise:

— Nu, nu! M-am gândit fără voie la ceva în timp ce-mi spuneaţi numele acestor germani, la ceva ce m-a înspăimântat!

— La fratele dumitale, piratul Solbre, întreabă brutal Marian.

Roal sări drept în sus de pe scaun, exclamând:

— Cine sunteţi dumneavoastră domnilor? Ce fel de secrete posedaţi? Fratele meu e mort. Cred şi sper că

circumstanţele morţii sale nu vor ajunge să fie date publicităţii. Dar ceva tot a ieşit la iveală. Au vorbit domnii Farrow şi Bertram? Mi-au promis doar că numele meu să nu ajungă-n convenienţă cu afacerea piraţilor.

— Domnule Roal, o să-ţi spun ceva. Domnii Farrow şi Bertram au fost ucişi de către fratele dumitale. Zac în peştera care a aparţinut fratelui dumitale şi pe care acesta a aruncat-o în aer. Pe cei doi nemţi şi pe însoţitorul lor, fratele dumitale i-a legat în peşteră şi-a programat-o să sară în aer. Fratele dumitale însă nu e mort, el trăieşte şi dumneata ştii pe unde se aţine.

Roal deveni alb ca varul, voii acum să se ridice de la locul său, dar Marian îl împinse înapoi în fotoliu.

— De unde ai fi ştiut altfel că fratele dumitale a fost îngropat sub dărâmături? Dacă nu ne spui imediat unde se află fratele dumitale o să înştiinţăm poliţia şi-o să punem să te aresteze.

Pe când Roal voii să spună ceva la uşa se auziră bătăi. Marian strigă „Intră”. Prin uşa deschisă intră băiatul chinez de pe Corabia Piraţilor.

Când îl văzu Roal, se uită la el ca la o stafie şi vru să ajungă dintr-un salt la uşă. Şi ajunse, dar nu putut părăsi camera, întrucât în uşă stătea.… Pongo.

Câteva secunde mai târziu, Roal era din nou aşezat în fotoliu său Pongo îi prinsese mâinile şi i le întoarse la spate.

Boy-ul îl privi foarte atent pe Roal, după care merse la Marian şi-i şopti la ureche:

— Acesta este *Masser* Solbre, care mă bătea mereu.

— Nu, nu, tinere acesta-i fratele lui geamăn, îi răspunse prietenul meu.

Dar chinezul nu se lasă şi-o susţine una şi bună:

— Este piratul şi-l recunosc prea bine după cicatricea pe care o are la ochiul drept şi pe care-a primit-o într-o luptă la care am luat şi eu parte. A trebuit să-i bandajez ochiul. În afară de asta pe braţul stâng are un semn tatuat „Gs”.

Am rămas înmărmurit pe când Marian zâmbea satisfăcut. Îi făcu semn lui Pongo care-i suflecă numaidecât mâneca hotelierului. Am recunoscut imediat însemnul „Gs”. Aşadar Roal era piratul Solbre.

Solbre-Roal continua să stea mut în fotoliul său şi nu îndrăznea nici să se mişte. Îşi dăduse seama şi singur că partida era pierdută.

— Admiţi domnule Roal că eşti piratul Solbre? îl întreabă Marian.

Căpitanul de piraţi dădu numai din cap, ne mai auzind nimic. Nu voia să spună nimic în plus.

Pongo îşi luă sarcina de a-l păzi pe Roal-Solbre pe când noi am mers în camera alăturată şi ne-am dat jos deghizamentul de indieni.

Ne-am întors ca Farrow şi Bertram în camera în care stătea piratul. Când văzu cu cine are de-a face sări în picioare, înjură şi vru s-o ia la fugă, fără să-i reuşească.

Marian se puse-n legătură telefonică cu poliţia spunându-şi numele adevărat şi rugă să se trimită un comando poliţienesc la hotelul Roal.

Comisarul promise c-o va face.

— Şi-acum Solbre unde ţi-ai lăsat propriul tău frate? îl întreabă Marian pe pirat.

Acesta nu se-nvrednici să-i răspundă lui, ci preferă să meargă în linişte cu poliţiştii. Cu ajutorul comisarului am cercetat întreg hotelul. Chelnerul care deservea camerele dispăruse brusc fără urmă. Băiatul chinez angajat la hotel a văzut cum acesta a părăsit hotelul prin ieşirea personalului de serviciu. Într-una din pivniţe poliţia a găsit cadavrul proprietarului hotelului Roal, fratele geamăn al lui Solbre. El îl omorâse cu sânge rece pentru a-i prelua rolul şi-aş conduce mai departe afacerile din Kota Radja.

*

* *

Cu ajutorul unui taximetru ne-am deplasat la hotelul prietenului nostru olandez Diersch, unde am petrecut câteva zile liniştite. Ambele blănuri de panteră neagră le-am lăsat acestuia, când am pornit din nou în călătorie. Diersch ne promise să ni le trimită, când îi vom solicita asta şi vom avea o adresă mai stabilă.

Marian păsase poliţiei toate obiectele de preţ pe care le găsise în bolul lămpii piratului. Când ne-am pregătit de plecare n-aveam decât un singur ţel în vedere: să dăm de urma lăzi cu comori a piratului Solbre.

Solbre după cum am aflat mai târziu a fost spânzurat pentru piraterie şi fratricid.

Înainte de-a găsi locul unde a fost ascunsă comoara am mai întâmpinat câteva aventuri. Prima dintre ele va fi descrisă într-unul din volumele viitoare.

Sfârşitul volumului: **PANTERA NEAGRĂ.**

În numărul următor:

RECHINUL MĂRII SUDULUI.

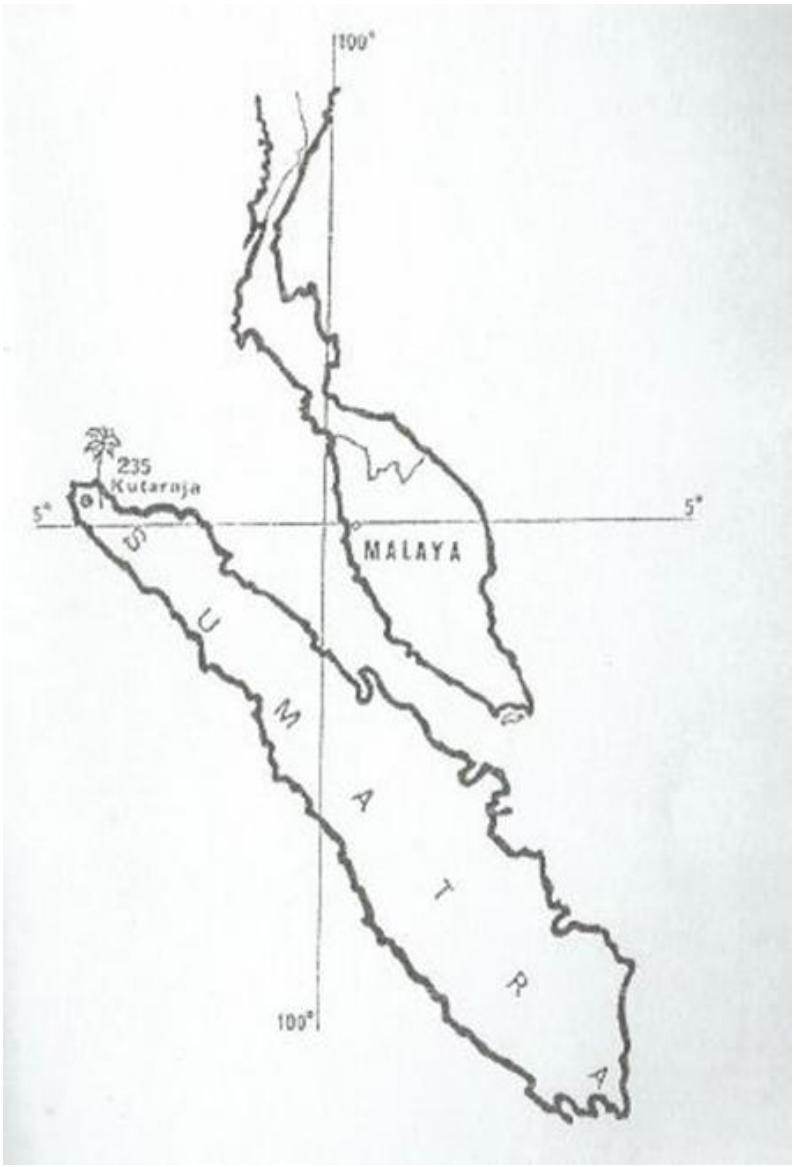
100°
235
Kutaraja
5°
5°
MALAYA
SUMATRA
100°

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro